

De vrolyke zang-godin, opheffende veelderhande ernstige en boertige gezangen, kusjes en drink-liederen : op de nieuwste en meest-bekende zang-wijzen

<https://hdl.handle.net/1874/36488>

DE VROLYKE
ZANG-GODIN,

Opheffende veelderhande
ERNSTIGE en BOERTIGE
GEZANGEN,

Kusjes en Drink-liederen

Op de Nieuwste en meest-
bekende Zang-wyzen.

AMSTELDAM,

By JOANNES KANNEWET;
Boekverkooper, in de Nes, in de
Gekroonde Jugte Bybel.

OPDRAGT.

Aan KLORIS.

LAat mijn Gezang, uw keurig Oor,
Beminde *Kloris*, niet mishagen,
Nog weygerd die dit op komt dragen,
Door deze Opdragt, uw gehoor.
Maar neemt, met Min, en heusheyd aan,
Dees eerste stellingen van mijn poogen,
En wildze, met uw gunst beoogen,
Waar in ik altoos hoop te staan.
En zo haar steyl u niet voldoet,
(Als onbekwaam, uw Oor te streelen)
Laat u, mijn yver niet verveelen,
Waar mee ik altoos uw begroet;
Dan zal ik, op een hooger toon,
Voortaan uw waarde Gaven roemen,
En my, altoos gelukkig noemen,
Zolang, uw gunst, my strekt tot loon.

A. S.

A

Vers

Verfcheyde Gezangen, Ovidius gevolgt.

A P O L L O E N D A P H N E.

Voys: *Sarbande, of, Al wat men doet men kan geen
Juffers Minnen.*

I.

A Ch! schoone Daphne, mijne Ziels-
beminde,
Ziet hoe mijn Hert in uwe liefde
blaakt!

Ach! troost mijn leven gun dat ik u vinde,
Dewijl mijn Ziel na uwe bezitting haakt,
Ach hoord mijn zugten,
Laat af van vlugten,
Ach hoord mijn zugten
En dit vlieden staakt,

2.

Ik ben die geen, die door mijn heete stralen
Verligt het Aardrijk, met een schoone glans
De konsten komen van mijn neder dalen;
Ik ben de schoonste, zelf van alle Mans.
Gants Delphos eerd my,
Ja elk vereerd my,
Gants Delphos eerd my;
Met een Tempel-trans.

3.

Dus deed Apollo, vast vergeeffche klagten;
 Wyl zy gefladig vlugte Bofch-waard in,
 En zijne liefden, als onkuys veragten,
 En fprak, ach fte!d my dog uyt uwe zin,
 Ik moet uw haaten,
 Wild my verlaaten,
 Ik moet uw haaten,
 En uw geyle Min.

4.

Dus kwam zy vliedende, omtrent de froomen;
 Haar's Vaders, die zy riep om byftand aan:
 Help Vader, my dit fmoed geweld ontkomen,
 (Dus onverziens) mijn kuysheyd aangedaan,
 Help my zijn klagten
 Altoos veragten;
 Help my zijn klagten
 En geweld weerftaan.

5.

Peneus, die de Maagd dus hoorden klagen,
 Sprak: waard' Dogter 'k fta uw zwakheyd by;
 Mijn hulp, zal u bevryden van zijn lagen,
 Uw kuysheyd blijf van alle fmerten vry,
 Phœbus wild ftaken
 Dit heylig blaken,
 Phœbus wild ftaken
 Uw geweld'nary.

6.

Fluks voeld de Maagd, een schors om hare leden
Die haar het loopen, en de vrees benam,
En te gelijk het schoone Lijf bekleeden;
Zy sprak, Apollo staak uw heete vlam,
Hy riep, ô Goden!
Wild gy haar dooden?
Hy riep, ô Goden!
Maakt haar tot geen flam.

7.

Maarte vergeefs, haar overschoone leden
Veranderden, terstond in een Lauwrier;
Des kwam te laat, zijn zuchten en gebeden
Hy sprak, dit bluft geenzints mijn hevig Vyer
Schoon Lauwrieren
Gy zult vercierén,
Schoon Lauwrieren
Mijn kruyn en Lier.

Poliphemus

Voys: Aimable Vainqueur.

I.

Vlugt niet Galathee,
 Maar werd eens gedwee;
 En hoord my eens klagen
 Hoe 'k treur alle dagen,
 Als ik Strand-waard tree,
 En wild niet vlieden,
 Gy kund gebieden,
 My, en al dit Vee;
 Ach Nereus-kind,
 Wild eens na my hooren,
 Sluyt uwe ooren
 Niet, voor die u mind;
 Ach schoone Maagd,
 Die mijn Ziel behaagd,
 Veel zoeter als Druyven,
 Veel witter als Duyven,
 Zijt niet dus vertzaagd,
 Vlucht niet als een Ree,
 En laat niet verstuyven,
 Mijne klagt in Zee.

2.

Lust u in mijn Stal,
 Of in 't naaste Dal,

Z A N G - G O D I N.

7

My eens te vertellen,
En't Vee, eens te tellen;
Welkers groot getal,
Ik u wil schenken,
Wild niet van my denken;
Dat ik liegen zal,
't Vee, in mijn Spelonk,
Kan my Zuyvel geven,
Zo schoon, als zijn leven
Eenig Herder dronk,
Denk, hoe ik u Min,
'k Vond laaft een Berin,
Wiens twee jonge Beeren,
Ik u zal vereeren,
Verkeerd dog u zin,
Eer dat gy mijn Hert,
Doet geheel verteeren,
Door dees heete smert.

3.

Maar gund my uw Min;
Zo doet gy gewin,
Laat mijn stem uw ooren;
Dog eenmaal bekooren,
Wreede Vyandin,
Zijn mijne leden,
Zo net besneden,
Niet schoon in uw zin;
'k Zag laaft mijn gelaad
En vond mijn wezen,
Wel waardig geprezen,
Zeer schoon in der daad;

A 4

Mijn

2 DE VROLYKE

Mijn Baarden Haar,
 Staat deftig voorwaar,
 Elk een, op dees Stranden,
 Ontziet mijne handen,
 Ik vrees geen gevaar,
 Blus dan mijne gloed
 Of ik moet verbranden,
 Als den Ætna doet.

III.

Ariadnes Klagten.

Voys: *Tranquille Cœur, of Verlaat gy my verheuz Ziel.*

I.

ALs Ariadne, op de Strand,
 Door Thezeus, trouweloos begeven,
 Hem zag gefleecken van het Land,
 En voor de Wind, in Zee gedreven
 Riep zy, waar vlied gy heen, dus trouweloos
 op Zee,
 Keerd weer, en neemt my mee.

2.

Ha fnoode, is dit nu mijn loon,
 En uw trouw, die gy voor dezen
 My hebt gezwooren, ha wat hoon,
 Ik redde uw, uyt uwe vrezen

Doe

Z A N G - G O D I N. 9

Doe gy het Schrik-dier moest ten speyt 'zijn ,
 dat verwoed ,
 Reeds haakte na uw Bloed ,

3.

Hebt gy uyt Crete my gebragt
 Om op dit Yland te verlaaten ;
 Of werd ik dus van u veragt ,
 Om dat mijn hulp , uw 't leven baaten ;
 Doe gy door mijne daad , bevrijd van zulk een
 leed ,
 My trouwe beloften deed.

4.

Waard gy in Crete noyt geland ;
 Of had het Monster u verslonden ;
 Ach ! had mijn Oog , en uwe Hand
 My nimmer aan uw Min verbonden ;
 Of ik uw noyt gezien , trouwloze , die dus snood
 My bragt in deze nood.

5.

Maar schoon gy my dus schelms ontvlugt ;
 Den Hemel , om u doen verbolgen
 En aangehif door mijn gezugt ,
 Zal u met straf ; op straf vervolgen
 Tot gy door felle wraak , op 't hevigste ge-
 straft ,
 Rampzalig , daald in 't Graf.

A 5

Vie

IV.

Virtumnus Vryagie.

Voys: Seild uw wreedheyl Godt der Minnen.

1.

W At mogt u Pomona baten ;
 Met een wreede straffigheyl ;
 Steeds het zoet der Min te haaten ;
 Schoon gy wierd van elk gevleyd ,
 Gy moest eyndelijk uw buygen ,
 Voor Virtumnus , Minne-brand ,
 Jazelts tegen dank getuygen ,
 Dat de liefde , elk vermand.

2.

Gy mogt Duyzendmaal ontwyken ,
 En zijn lagen zien gemist ,
 Eyndelijk moest gy bezwyken .
 Voor zijn welbedagte list ,
 Hy kond eyndelijk uw Ooren ,
 In een welvermomde schijn ,
 Door zijn zoete taal bekooren
 En dog mededogend zijn.

3.

Wat zal't u voor voordeel geven
 Sprak hy , alle wreede Maagd ,

Dat

Dat gy dus verslijt u leven
En de trouw uw Hert mishaaagd
Immers doet den Wijngaard danken
Aan den Olmboom al haar lust,
Om dat zy met haar Ranken,
Welig op zijn Takken rust.

4.

Laat dit voorbeeld uw bewegen;
Neemt Virtumnus tot uw Man,
'k Zweer u: ik weet wel ter degen
Hoe uw Min hem streelen kan,
Zijt niet wreed verhoord zijn klagen
Vreest ook, voor de wraak en haat.
En Nemesis felle plagen,
Denkt aan Isis droeve daad.

5.

Wild mijn reden vry gelooven;
Draag ontzag aan mijne raad,
Laat de trotsheyd noyt verdooven
't Cierlijk schoon van uw gelaat,
Laat Virtumnus u behagen,
Zijt gevoelig van zijn pijn,
Noyt zult gy zijn Trouw beklagen;
Maar door hem gelukkig zijn.

6.

Gy behoord door deze reden
Voelen uw gemoed verzagt.

En door zijne diere Eeden
 U tot weder-min gebragt,
 Jagy proefde de vermaaken
 Van de Min als Egte Vrouw;
 Hoe vernoegt de Zielen blaaken
 Door de kragt van waare Trouw.

V.

ENONS klagten aan PARIS.

Voys: Schep moet mijn Ziel, gy zult verkwikken.

1.

Schoon gy't klagen van Enonen
 Ô! Paris nu versmaad,
 Die daad
 Zal toonen
 Uw verfoeylijk kwaad;
 Gy geyle die de Trouw;
 Dus schaamteloos derft hoonen,
 En uwe Vrouw
 Dus grieff, met sniert en rouw.

2.

Kan uw Helena nu bekooren;
 Behaagt u haar gevly,
 Daargy
 Te voeren

Zwoerd

Zwoerd u trouw aan my,
Als gy u Ydaas Woud,
My deed uw klagten hooren,
En duyzend-fout,
Mijn Naam fchreef in het Hout.

3.

Hoe wenden uw onkuysche Oogen
Doe gy op Ydaas Strand,
ô Schand
Vermogen.
Met mijn Liefde brand,
Sprak mijn standvastigheyd;
Zal noyt een drift gedogen,
Die my oyt fcheyd
Of van uw Min verleyd.

4.

Maar ach ik zie te laat (ô! Goden)
Dat gy naar mijn genot,
Slegts spot
Ha! snoode
Met mijn droevig lot;
En lagt in mijn verdriet;
Beschimpende mijn Boden,
En denk nu niet
Het goed, u eer geschied.

5.

Maar vreeft Verrader die de Wetten,
Van eer, en gast-vryheyd

A 7

Ont-

Ontweyd,
 En finerten,
 Door uw schelms beleyd,
 Het best van uwe waard,
 Hy zal uw vreugd beletten,
 Uwe Geyle aard
 Besnoeyen door zijn Zwaard.

6.

Gy zult die vreugde duurder bekopen
 Als Menelauws Tolk
 U Volk
 By hoopen
 Zal ter Hellscher-kolk,
 Afzenden, en verwoed
 Uw Hof en Stad doen slopen,
 En zijn moed,
 Verkoelen in uw Bloed.

VI.

Voys: Wanneer de Zon het Morgen-rood.

A Ch! Hero schoon de felle neyd,
 Door ongestuyme Stroomen,
 My van u Oog en Wooning scheyd,
 Mijn liefde zal niet schroomen,
 Mijn drift is grooter als 't gevaar,
 De Nagt hoe duyfter, en hoe naar,
 De holle Zee, en Winden
 Hoe ongestadig, tel en koud,
 Niets is 'er dat my wederhoud,
 Om my by u te vinden,

Wel

2.

Wel aan Leander, ja wel aan
Laat niets uw yver stremmen,
Gy moet nog eens met moet bestaan
Om na haar toe te zwemmen,
Uw liefde zal de holle Zee,
Hoe ongevoelig, gants gedwee,
En medelydend maaken,
Dus sprinkt hy, vol van hoop en moed,
Stouthertig in de kille Vloed,
Door heete Min aan 't blaaken.

3.

Maar ach! het al te losgeluk,
Zo ligt, en weerd in 't Minnen,
Deed hem dan meer dat stoute stuk,
Gants vrugteloos beginnen,
Het Licht door felle Wind gebluft
Verleyd zijn oogen van de kust,
Daar hy zo fel na haakten,
Ach! Hero, roept hy in de nood,
Zaagt gy slegts hoe ik tot de Dood,
In trouwe liefde blaakte.

4.

Zaagt gy, hoe mijn besturven Mond,
U noemd' op mijn verscheyden,
Ik daalde wel getroost te grond,
Mijn Hert zou zig verbleyden,
Kon u de grootheyd van mijn pijn,
Doen van mijn trouw verzekerd zijn,
Ach

16 DE VROLYKE

Ach kon ik dat verwerven,
 Schonk my de Liefde dat genot,
 Ik zou in spijt van 't wreede lot
 Gerust, en vrolijk sterven.

5.

Dus spreekthy schoon de kille kou,
 Zijn leden doet verstyven,
 Ik zal mijn Hero u getrouw,
 Tot in mijn sterven blijven,
 Het water breekt zijn reden af,
 En strekt hem tot een droevig Graf,
 In spijt zijn tegenpoogen,
 De Tong verlijft, hy snikt en zugt,
 De Ziel vaard op in dunne Lugt,
 De Dood sluyt zijne Oogen.

VII.

LATONA AS KLAGTE.

Voys: Hoe kan ik vrolijk wizen.

I.

W At voordeel kan u geven,
 Ach! onteerde Maagd,
 Die gy uw leven,
 Hebt Japyn behaagd,
 Nu gy door Jumoos wreede haat,
 Als balling werd verdreven,
 In dees droeve staat.

2.

Gy werd van elk verlaaten,
Waar u voet zig vest,
Ziet gy u haaten,
Als een veege Pest,
De kragt van Jovis Minne-brand,
Kan heden u niet baaten,
Slegts een voet breed Land.

3.

Had Delos, niet bewogen,
Met uw ongeluk,
Vol mededogen,
Is vertrooft uw druk,
Gy had in uwe Barends-nood,
Gesloten uwe Oogen,
Door een wreede dood.

4.

Maar wat baat u het leven,
Die de Aard niet duld,
Gy werd verdreven,
Om een anders schuld,
Ach Juno staak uw haat op mijn,
Die niet kon weder-streven,
Wil en van Jupijn.

5.

Wild gy de Min verbreeken;

Van

18 DE VROLYKE

Van uw Egt-genood,
Wild gy u wreken,
Straft my met de Dood,
En schoon onschuldig, ik zal u straf
Hoe wreed, niet weder-spreken,
Voerd my slegts in 't Graf.

6.

Ik zal geduldig dragen
Dat uwe dulle neyd,
My mijne plagen,
Met het ligt ontzeyd,
Verkoeld uw gramschap in mijn bloed
Mijn tong zal geenzins klagen
Dat gy my misdoet.

7.

Maar ach! wat kan ik hoopen?
Daar my elk verlaat,
My staat niets open,
'k Heb hulp, nog raad
Een yder vlied my, 'k kan de Dood;
Door wiens nog smeeken koopen,
Elk belagt mijn nood.

8.

Wel wild dan eenmaal hooren,
Groote Hemel-voogd,
Hebt gy te vooren,
My met Min beoogd
Kon u het schoon van mijn gelaat,
Of weder-min bekooren,
Red my uyt dees staat.

VIII.

VIII.

JANUS en CARNA:

Voys: Rozemond die leggedoken.

1.

Carna, 't puykje van de Maagden
 Die door ſchoonheyd van gelaat
 Aan een yder een behaagden,
 Maar ſteeds ſchuwde d'Egte-ſtaat
 En haar Minnaars door haar liſt,
 Aardig te bedriegen wiſt.

2.

Wierd van Janus eerſt gevonde,
 En om weder-min gevleyd,
 Zy die nergens vlugten konde,
 Nam haar hulp aan liſtigheyd,
 Veynsde dat haar fiere zin,
 Was verwonnen door zijn Min.

3.

Janus ſprak zy, uw Gebeden
 Hebben kragt om mijn gemoed,
 Ik geloof uw zoete reden,
 Ja mijn, mijn omhelſt uw gloed,
 Ga ſlegts voort ten Boſchwaard in
 En voldoe uw heete Min.

4.

Hy gelooft de zoete woorden,

Die

Die delooze Carna sprak,
 Zy wiens Hert noyt Min bekoorde,
 En met hem den spot flegts ftak,
 Schuylden in het digte Hour,
 Agter hem in 't duyfter Woud.

5.

Maar wat zoekt gy te ontkomen;
 Schoone Carna, 't is om niet,
 Junis heeft u doen vernomen,
 Wijl hy voor, en agter, ziet,
 Schuyl niet, sprak hy uwe list,
 Is door mijn gezigt gemist.

6.

Hy door heete Min gedreven;
 Heeft haar schoone Mond gekust;
 En in spijt haar tegen ftreven,
 Zijn verhitte brand gebluft,
 Niemand sprak hy, oyt ontkwam,
 Mijn ontftooke Minne-vlam.

7.

Maar kon my uw Min bekooren;
 Zijt getrooft in uw verdriet,
 Hebt gy uwe eer verlooren,
 Agt dat tot uw fchande niet,
 Draagt tot teeken van mijn Min,
 Voorts de Naam van een Godin.

IX.

Didoos Klagte en Dood.

Voys: Het best op Aard.

1.

ALs Dido woedende van dulle spijt;
Te laat zig zag door haare Min verleyd;
En Eneas van Land in Zee gesteecken
Riep zy luyd op, derft gy uw trouw dus breeken;
Is dit mijn loon:/// voor 't goed aan uw gedaan,
Ha smaad en hoon:/// Ha ondankbare Trojaan.

2.

Bedriegt gy dus een Wapenlooze Vrouw,
Aan u verknogt door Min en Egte-trouw,
Voorheen aan u zo plegtelyk gezworen,
Doe gy u straf, en Junoos felle tooren
In mijn gebied:/// ontkwam, op deze Strand,
Die gy ontvlied:/// maar tot uw eyge schand.

3.

Gy verft en smet door uwe trouwloosheyd;
Anchisis Bloed, wel eer door deugd verbreyd,
Zo goddeloos uyt uw gemoed verftooten,
Maar neen; gy zijt van Venus niet gesprooten,
Ontaarde Zoon:/// en trouwelooze galt,
Die smaad voor loon:/// my tot vergelding past.

4.

Maar ligt verleyde; 't is vergeefs geklaagd
Nu

Nu hy tot roem, uw eeren liefde draagt;
 Zo mild en zuyver hem altoos bewezen,
 Wat hoon, wat laster, staat u niet te vrezen
 Nu hy dus snood ://: En schandig u verlaat,
 En steld u bloot ://: aan een ontroerde staat.

5.

Hiarbas die u heeft wel eer bemind,
 Zal geenzints nu hy u verlaten vind,
 U, en uw Nieuw-gebouwde Stad verschoonen,
 Maar uw veragting, met zijn haat beloonen,
 En naar 't genot ://: van zijne heete Min,
 Rampzalig lot ://: u boejen als Slavin.

6.

Zie daar voor uwe dwaze Min het loon;
 Ha hevige ja duldelooze hoon,
 Op wie zult gy verlatene, nu hopen,
 Wat hulp wat uytkomst staat u immer open;
 Wie geeft u raad ://: in deze uwe nood,
 U toeverlaat ://: is slegts alleen de Dood.

7.

Wel aan dan grijpt met moed het Troyfche
 Zwaard,
 Wel eer door u als een geschenk bewaard,
 Van die Meyneedige, aan uw geschonken,
 Die door zijn Min, u Boezem deed ontfonken;
 En stort met moed ://: nu u de hoop verlaat,
 U Geyle Bloed ://: Als oorzaak van dit kwaad.

8. Vlied

Vlied vry Eneas met u Kiel op Zee;
 Draagt vry mijn Eer gelijk een Zege mee;
 Schoon mijne Ziel op heden daald ter bellen;
 Mijn schim zal u, met onheyl steeds verzellen;
 Waar u de Aard:// of 't heyloos Water torst,
 Met dreef zy 't Zwaard:// verwoed in hare borst.

X.

Cephalus Prokris doorschoten hebbende.

Voys: Pourquoi faut il que se suspire:

O! Noodlot schept gy dan behagen,
 In mijn onlydelijke smert,
 Ô! Minne-nijd vol felle plagen,
 Hoe prangt gy dus mijn teder Hert,
 Moest ik, ô! vreugde en lust van mijn leven
 Mijn Prokris door uw zugten verbeyd,
 U de rampzalige doodsteek geven,
 Die eeuwig ons van elkander scheyd.

Vervloekte Schigt moet gy doorbooren
 Met zulk een doodelijke Wond,
 Dat Herte dat zig van te vooren,
 Zo trouw aan mijne Min verbond,
 Is 't mogelijk, dat ik met mijne oogen,
 Ô! Gor

ô Godin ! dit Treurspel beschouwen moet,
 Wat heeft u tot deze straf bewogen,
 Verdiende dit oyt mijn zuivere gloed ?

3.

Ach Prokris moest gy dan geloven ;
 Dat oyt mijn Min verkoeien zou ,
 Of in mijn teder Hert verdoven ,
 Aan u zo vast verknogt in trouw ,
 Wat deed uw Hert zo wantrouwig wezen ,
 En twijffelen aan mijn standvastigheyd ,
 Ach niets in liefde zo hevig te vrezen ,
 Als nimmer genoegde en snode Nijd.

XI.

P H N E L O P E aan U L I S S I S.

Voys: Ik groet u schoone Silvia geprezen.

I.

MEn heeft vergeefs , gelukkig my geprezen
 Doe ik in Egt Uliſſis Vrouw zou wezen ,
 Nu uw gevreesde hand ,
 De taye Boge ſpand.
 Zo ver dit mijn gezigt , op een uytheemze
 Zegt eens wat vreugd of zoet , (Strand
 Kan ſtreelen mijn gemoed ,
 Daar ſteeds 't gevaar my voor uw vrezen doet

2.

Ja schoon uw hand gewoon te overwinnen,
 Uw braaf beleyd en fcherp geflepe zinnen,
 Alom zo hoog geagt,
 Mijn pijn al iets verzagt,
 Nog voelt mijn Hert zig steeds door fchrik en
 vrees verkragt,
 Ik vrees het trots geweld,
 Dat menig dapper Held,
 Rampzalig heeft voor hare Poorten neer geveld;

3.

Ach had de Zee dat geyle Wijf verdronken,
 Wiens dertel Vuur gewoon onkuyst' ontfonken,
 Gantsch Griekenland ontruft,
 Ik vloekte noyt de Kust,
 Wiens dulle Moordzugt in het Griekze Bloed
 zig bluft,
 Gy had noyt mee uw voet
 Getrapt, in 't fchuymend Bloed
 Waar van 't gedenken my met Duyzend vree-
 zen voed.

4.

Ach! mogt mijn oog uw eens zien zegepralen,
 Ach! mogt ik u eens in mijn Huys onthalen,
 Dat eens de felle wraak,
 Vorst Menelaus zaak,
 Mocht redden, schonk my eens den Hemel dat
 vermaak!
 Hoe vrolijk, hoe verblijd,
 Zou dan mijn Hert die tijd
 Vergeten, die ons nu wreed van elkander
 fcheyd!

B

B A C

BACCHUS en ARADNE.

Rey van Bacchanten.

Voys: Nu heb ik den Drank verlaaten.

Laat ons te zamen verbeyden,
 En lustig vrolijk zijn,
 Ons hert van droetheyd bevryden
 Zo Bacchus vry van pijn,
 Zig voeld geveld,
 Door 't geweld
 Der Min, hevigaan 't blaken;
 Als door het genot
 Der lusten verzot,
 In de Armen van de Bruyd
 Zig vrolijk fluyt.

Rey van Menaden.

Voys: Idem.

Kom zingen wy het vermogen;
 Der groote Minne-god,
 Die Bacchus ook heeft bewogen
 Ter eeren zijn genot,
 Een yder zwigt,
 Voor zijn schigt,
 Die alles kan ontsteeken,

Het

Het woedende Vee
 Maakt hy zelf gedwee;
 Wat aard of Water voed
 Omhelst zijn gloed.

B A C C H U S.

Voys: Tranquille Cœur, (of) Verlaat gy my &c.

O! Schoone die mijn Hert en Zin,
 Beheerscht, door kragt van uwe oogen,
 Die verplichten tot de Min,
 Als ik beschoude haar vermogen:
 Laat af van uwe rouw, besteed met my u Jeugd
 In volle lust en vreugd.

Zie eens hoe schitterd uwe Kroon;
 Herschept in tintelende Sterren,
 Beschouw, hoe aangenaam en schoon
 Vertoond zig dat gezigt van verre,
 Omhelst dan, Ja omhelst voor 't stervens bitter
 De vriendelijke Godt. (lot)

A R I A D N E.

Air: Liefvelijke Borjes.

Sou ik van de gunst niet gevoelig wezen;
 Die gy zo mildelijk aan my hebt bewezen
 Dan was ik uwe liefden onwaard.

28 D. V R O L Y K E

Maar 'k vind my om het vergelden bezwaard;
Hoe zal ik na waarde uw gunst beloonen,
Hoe zal ik mijn dankbaarheid betoonen,
Als dat ik verdryver van mijn smert,
Uw geef ô Bromius mijn zuiver Hert.

REY van BACCHANTEN en MENADEN.

Voys: Balette Dorothee.

Laat ons onze stemmen paaren,
By het zoet geluyd der Snaaren;
Nu Bacchus moed,
Bezwijkt voor Venus gloed,
Dus paard,
Op aard,
De vreugden, met het minnen
Voortaan zal
't Heele al
Zig zien door dees drift verwinnen;
Min geeft vreugd
Aan de Jeugd
Alshun Bacchus Bloed verbeugd.

XXIII.

Briefjes aan Achilles.

Voys: Couvante la Barre.

Is dit de kragt van uwe Min,
Dat gy my kund zo ras en ligt verlaaten;
ô Steun

Z A N G - G O D I N.

29

6! Steunpilaar der Grieksche Staaten,
Gevreesde Zoon van Thetis de Godin,
Is dit uw moed en dapperhejd,
Wel eer van elk met zo veel lot verbreyd;
Dat gy op Menelaus streng gebieden,
In plaats van loon,
Uw laat geschieden
Dezesnoode hoon?

2.

Of agt uw grootshejd my onwaard;
Van dit geweld zo schandig te bevryden;
Of heeft de smaad die ik moet lyden,
Geen medelyden in uw Hert gebaard,
Gedenkt, Achillis nu niet meer
Het zoet genot der Lierde dat wel eer
Zijn moedig Hert zo fel tot my deed blaken
Dat hy my laat,
Gewillig schaken,
En 't niet tegen staat.

3.

Wat heeft u liefden dus verkoeld;
Wiens kragt gy my wel eer hebt duur gesworen;
Of haakt gy na uw Vaderland,
Mishaagd uw oog dit naar en bloedig Strand
Laat ik u dan tot Reys-genoot verftrekken.
Ik zal met uw
Gewillig trekken
Voor geen onheyl schuw.

B 3

4. Ge

Gedenk Achilles, hoe mijn Hert
 Zo wreed van mijn bezitter af-gescheyden;
 Al pijn en innig leed moet leyden,
 En werd daar door bewogen met mijn smert
 Ik zal gewillig lief en leed
 Met uw verdragen, ja ik ben gereed,
 (Kiest gy de Zee op 't Griekse Heyr verbolgen
 Steekt gy van Strand)
 Uw zelfs te volgen
 In uw Vaderland.

XIV.

Pſiches Klagten.

Voys: Tranquille Camr, (of) Verlaat gy my Ois.

I.

WAt baat het uw, dat men uw noemd
 De schoonste, in uws Vaders Rijken;
 Ja dat men steeds van Pſiche roemd,
 Wie kan in schoonheyd haar gelijken,
 Nu gy alom vervolgt van Venus dulle haat,
 Werd van elk een verſmaad,

Ach! had my nimmer, Vrouw-natuur
 Zo mildelyk haar ſchoon gegeven,

ZANG-GODIN. 31

Ik zag noyt dit rampzalig uur
 Ik zou in rust en vrede leven;
 Ô! Schoonheyd vol gevaar, gy baard my niet
 als druk
 En hevig ongeluk,

32

Maar wat betreurd gy uwe staat
 Wie kan de Goden wil weer-streven;
 Daar is geen uytkomst, hulp nog raad
 Voor u in dezen nood gegeven,
 Wel aan dan Pſiche, draag, schoon buyten u
 we schuld
 Uwe straffe met geduld.

Verscheyde Gezangen op veeler ge-
 moeds-driften toe-gepast.

XV.

Op de NYD.

Voys: Courante la balse.

I.

Ô! Nimmer vergenoegde Neyd;
 Wanneer vind zig uw afgunft oyt te vreden
 Gy voed uw met rampzaligheden,
 En ziet uw noyt van Herten-leed bevrijd,
 Wie aan uw drift zig over geeft,

B 4

Gez.

Gestadig vol van ongerustheyd leeft,
 Die steeds de Ziel vervuld met felle plagen;
 Ja doet het Hert
 Inwendig knagen,
 Noyt bevrijd van smert.

2.

Gy zijt een Vyandin, van al,
 Wat immermeer op Aarde is gebooren;
 Wie graag een anders welzijn hooren,
 Traght gy te smetten met u boze gal,
 Een anders onheyl is uw lust,
 In onrust vind gy u vermaak en rust;
 Gy zijt een pest op Aarde, die vol wroegen.
 Uw zelfs verteed,
 Vol ongenoegen
 Yders ramp begeerd.

3.

Maar schoon gy vol afgunstigheyd,
 Niets anders wenscht als yder te verdrukken;
 Gy ziet uw wensch noyt wel gelukken,
 Een braaf gemoed leeft van uw smert bevreyd,
 Dat werd noyt door uw gift ontruff,
 En schoon uw neydig Vuur noyt werd gebluff
 Dat kan altoos een waar vermaak ontfangen,
 Ja leefd verheugd,
 Wijl zijn verlangen
 Steeds omhelst de deugd.

XVI.

MINNE-NEYD.

Voys: Leetmaal in 't reyzen van etc.

1.

MInnydige die steeds in haat ontfteeken;
U in getrouwe Minnaars druk verbleyd;
En vol snode afgunftheyd,
Opregte Min altoos zoekt te verbreeken,
Waar is oyt liefde van uw smert bevreyd.

2.

Geen Herten die van waare liefde blaken;
Hoe onverbreek'lijk zy vereenigt zijn.
Zijn vry van u godloos fenijn.
Dat gy altoos tragt op haar uyt te braken,
Of gantsch verwoed of in bedekte ichijn.

3.

Wie aan u drift zig eenmaal overgeven,
Vervuld gy met een smertend Herten-leed;
Dat haare Ziel met pijn doorsneed,
Wanneer zy zien vereende Zielen leven,
Daar gy vergeefs u boosheyd op befteed.

4.

Maar al u snoodheyd en afgunftheden,
Daar gy opregte liefden door behaagt.

B 5.

En trouwe Minnaars Herten plaagt,
 Ziet gy in 't eynd door waare Min vertreden
 Desgy vergeefs u neydig Hert doorknaagd.

XVII.

GIERIGHEID.

Voys: Mars des Camisards.

1.

Gierigaard
 Die in u snood bedryven,
 Wenst te blyven,
 By u Schyven
 Uw zo waard,
 Zegt wat zoet,
 Of vreugde kan u geven;
 Dus te leven,
 En te sterven
 Na het Goed?
 Zoekt gy vreugd?
 Wild uwe Goud-zugt staaken
 En steeds haaken
 Ja zelfs blaaken
 Om de deugd.

2.

Wild met vleyd
 Vortaan, die Schat begeeren

Die

Die noyt keeren
Nog verteenen,
Kan door tijd,
Maar wat zoekt

Gy Schatten te vergaaren,

Door uw spaaren
En bewaaren
Dat elk vloekt?
Hy is Rijk

Die zig op Aard kan voegen,

Met genoeg
Zonder wroegen
Om het slijk.

6.

Het gemoet

Moet buygen, voor de rede,

En vertreden

d'Ydelheden

Met de voet.

Maar een Vrek

Verlijt zijn tijd met slaven,

En met draven

Ja met graven

In de drek,

Want de Schat

Die regt tot rust kan strekken

Werd van Vrekken

Nog van Gekken

Noyt bevat.

XVIII.

Anders op het zelve.

Voys: *Ach mijn schoone mijne beminde, (of,) Stield
uw wreedheid Goet der Minnen.*

1.

SNode Pest voor alle Herten,
Nimmer zatte Gierigheyd
Die met Duyzende varimerten
Op hoop, 's Menschen levens-tijd
Al wie uwe drift beminnen
Scheppen nimmer vreugd of lust,
Wijl de Goud-zugt alle zinnen
Steeds door vrees of zorg ontruft.

2.

Wat kan uw Rijkdom geven
Dwaze Vrekken, die verwoed
Tot het eynde van uw leven,
Als de blinde Mollen wroed,
Midden in uw Goud Bergen,
Die uw schraapzugt om 't bezit
Van nog grooter Schatten tergen
Als u eenig doel en wit.

3.

Van 't begin der koele Morgen
Tot de zwart geverfde Nagt

Stellen Duyzenden van zorgen,
Al uw zinnen op de wagt,
Komt u woeker u niet wekken?
Eer de Zon haar Kimmen kust,
't Minst geritzel, zal u strekken,
Tot verstooring uwer rust.

4.

Maar wat baat het ydel pogen,
Daar gy nimmer in u Schat,
Rust nog vreugde kund beoogen,
Schoon gy heel de Waereld had,
En gy met u overleyden,
Zo vergeefs van u gehaat,
Moet van uwe Rijkdom scheiden,
Waar in al uw Heyl bestaat.

5.

Tragt u Hert na rust en vreugde,
Toom u driften zo verwoed,
Volgt het spoor der waare deugden,
Die u leyden tot het goed,
Dat alleen is regt bestendig,
Tragt na een gerust gemoed,
Wie dat heeft is noyt elendig,
Midden in zijn tegenspoed.

XIX.

Schoonheyds Liefden:

*Voys : Sont nulle tormenti, (of) Ik hoorden dees
dagen.*

1.

Wat kan men dog winnen;
Met ydel beminnen,
Als onrust
Als onrust
Voor 't Herte,
Wat baard het vermogen
Der lonkende oogen;
Als pijnen
Als pijnen
En smerten.

2.

Hoe kan ons vermaaken;
Het blozen der kaaken,
Niet anders
Niet anders
Als Bloemen?
Wiens lieffelijke geuren;
En schoone coleuren,
Niet waard zijn
Niet waard zijn
Teroemen,

3.

Bezieet eens de Rozen ,
Wiens aangenaam blozen ,
 Uw heden
 Uw heden
 Kan streelen ,
Het dorren der Bladen
Beroofd van cieraaden ,
 Zal uw Hart
 Zal uw Hart
 Verveelen.

4.

Zo zijn ook de lonken
Der oogen wiens vonken ,
 Het Herte
 Het Herte
 Doen blaaken ,
Zo zijn ook de leden ,
Die aardig besneden ,
 Een yder
 Een yder
 Vermaaken.

5.

Wel laat dan uw zinnen
Geen Schoonheyd beminnen ,
 Die haast kan
 Die haast kan
 Verkeeren,

Maak

40 D E V R O L Y K E

Maar laat uw gedagten
De deugden steeds agten
Die nimmer
Die nimmer
Verteeren.

6.

De Deugden en Zeden
Vercieren de Leden
Zo lange
Zo lange
Wy leven.

Ja kunnen noyt fcheyden
Door lankheyd der teyden
Wild daar dan
Wild daar dan
Na streven.

XX.

D R O N K E N S C H A P.

Voys: *Ach fcheone Maagd, &c.*

II

Hoe kan de Wijn
't Gebruyk der zinnen
Verwinnen,
En roeren ons breyn;
Ja gelijk zot
Stellen ten spot.
Die al te veel haar kragt beminnen.

Hoe

Hoe kan de Wijn
't Gebruyk der zinnen
Verwinnen,
En roeren ons breyn.

2.

Want haare vreugd,
Is in dit leven,
Gegeven,
Op dat zy 't breyn verheugd,
En alle smert
Drijft uyt het Hert,
Aan haar gebruyk werd niets misdreven,
Want haare vreugd,
Is in dit leven,
Gegeven,
Op dat zy het breyn verheugd.

3.

Maar vlied altijd,
Het overdadig
En stadig
Misbruyk. Der gulzigheyd,
Dat aan 't gemoed
Slegts schade doet,
De wellust maakt de Ziel misdadig.
Maar vlied altijd,
Het overdadig
En schadig
Misbruyk, der gulzigheyd,

4.

De overdaad,

Doet maat en reden

Vertreden,

En baard een schandig kwaad

Krenkt het verstand,

Dat zy vermand,

En brengt veel kwalen aan de leden;

De overdaad,

Doet maat en reden

Vertreden,

En baard een schandig kwaad;

5.

Laat dan haar kragt,

En zoete smaaken

Noyt maaken

Dat gy de maat veragt;

De vrengd bestaat

In middelmaat,

Deslaat zy matig u vermaaken;

Laat dan haar kragt,

En zoete smaaken

Noyt maaken

Dat gy de maat veragt.

XXI.

Geld-Liefde.

Voys: Het best op Aard.

1.

ONtaarde Minnaars die het Goud bemind;
En slegts daar in al uw behagen vind,
En doold verkeerdelijk van 't spoor der reden
De waare Min agt geen vergankelijkheden,
Maar eerd de deugd ://: met eeuwig-duurend
kroon,
Vercierd de Jeugd ://: met eeuwig-duurend
schoon.

2.

De liefde die alleen om 't Goud ontstaat;
Veranderd ligtelijk in dulle haat,
Wanneer 't geval de liefde doet verteeren;
Waar van 't verlies de schatten doet verkeren;
Hy voelt berouw ://: die slegts om Goud be-
mind,
En zijne trouw ://: met Gulde Ketens bind.)

3.

Eerd des de Deugd die boven alle Schat;
't Opregt vermaak van waare Min bevat,
Ja die alleen ons altoos kan behagen,
Dewijl 't geval die nimmer weg kan dragen;
Waar

Waar zulk een schigt ://: 't Hert in Min ont-
steekt,
Werd trouw gestigt ://: die noyt door twist ver-
breekt.

XXII.

HOOG-MOED.

Voys: Ey flaat wat goetlyk Meysje.

I.

WAar toe dus op-geblazen,
Verwaande, die vol moed,
Als Water golven razen,
Die een Storm-wind zwellen doet?
Wat poogd gy trots verwaaten,
Door uwe drift verblind,
Na eer en hooge staaten,
Die 't geval zo ras verflind?

2.

Wat kan u hoogmoed winnen,
Met eer en hoog gebied,
Wat vleyd gy uwe zinnen,
Met een opgepronkte niet;
Die veele duyzend zorgen,
In een vermomde schijn,
Houd door haar glans verborgen,
Die u onvernoegt doen zijn.

3. Tragte

3.

Tragt gy te zijn geprezen,
Kiest weldoen tot u wit,
Doet uyt u daden lezen,
't Edel Bloed, dat gy bezit,
Dan zult gy regt bezeffen,
Wat eer en luyfter geeft,
En yder over treffen,
Die verwaand na eerzucht streeft.

XXIII.

Onnutte zorgen.

Voys: *Aux Armes Camerades.*

I.

EN wild u niet bezwaaren,
Met zorgen in u levens-tijd,
Maar slijt u Jonge Jaaren,
In lust en vrolikheyd,
Wat baten alle zorgen,
Als innig Ziels verdriet,
Die van den koele Morgen,
Zijn smert draagt in 't verborgen
Die van den koele Morgen
Tot 's Nagts noyt rust geniet,
Des ô! Jeugd,
Zoekt gy vreugd,
Vry uw Hert
Van die smert,
En wild met yver haaken

Na

46 DE VROLYKE

Na het altoos bestendig goed,
 Dat regt de Ziel voldoet,
 En buyten zorgen, het gemoed
 Met rust en vreugde voed.

Verscheyde Minne-zangen.

XXIV.

*Titer en Damons Minneryen in
 Tafel-spel, op verscheyde
 Zang-wijzen.*

EERSTE TONEEL.

KLORIS,

Voys: Courante la Bare.

O! Hemel, is 'er grooter smert,
 Voor een in Min ontfleeke Ziel te dragen,
 (Waar vind men immer felder plagen)
 Als Minnen van wie men verstooten werd?
 Zag gy ô! Damon eenmaal aan,
 My dus bedrukt om uwe Min vergaan,
 Zag gy mijn uytgetreurden droevig wezen,
 Gy zoud de gloed,
 En smerten lezen,
 Van mijn teergemoed,
 Maar gy veragt de zoete Min,
 Nu draagt gantsch geen ontzag aan haar ver-
 mogen,

GY

Gy hebt u haar geweld onttogen,
 En laar haar noyt tot uwe Boezem in,
 Onsteekt hem Venus met u gloed,
 Nu gy my dwingt dat ik hem Minnen moet,
 Op dat ik eyndelijk mag adem halen,
 Doet hem mijn pijn,
 En felle plagen
 Eenmaal kundig zijn.

T W E E D E T O N E E L

K L O R I S en D A M O N.

Voys: Wat is 'er grooter Vreugd op Aard.

D A M O N.

Meeftresse van de Jagt,
 Die ik agt,
 Boven al de Godinnen,
 Wiens Altaren ik steeds eer,
 'k Zal u dienen meer
 Ja voor eeuwig beminnen.
 'k Slijt met u in lust en vreugd,
 Mijne Jeugd,
 Noyt door laffe Min ontfteeken.
 Keer in Boffen Bergen Dal,
 Uw goedheyd boven al,
 Noyt voor Venus-zoof bezweken. Binnen.

K L O.

Voys: Stild uw wreedheyl Godt der Minnen.

KUnd gy dus de Liefde haaten
 Dwaze Damon, die elk eerd,
 En haar om de Jagt verlaaten,
 Dat is Venus gebravceerd,
 Spot vry met het zoete Minnen,
 'k Hoop dat gy door haare kragt,
 Haast zult zien uw Hert verwinnen,
 Heeft de Minne-god nog magt. Binnen.

DERDE TONEEL.

CUPIDO.

Voys: Roxemond die lag gedoken.

SPot gy Damon met mijn Schigten,
 Die voor mijn gevreesst geweld,
 Doen de Hemel-goden zwigten,
 En hun trotsheyl palen steld,
 't Zal u opgeblazen moed
 Haast doen buygen, voor mijn gloed.
 Kloris zal niet langer klagen,
 't Zal u ingebeeelde rust,
 Eerlang uyt uw Hert verjagen,
 En u door een heete lust
 Steeds ontsteeken, meer en meer,
 Werpen voor mijn voeten neer. Binnen.

VIER

VIERDE TONEEL.

TITER en PHILIS.

Voys: Balette Dorothée,

TITER.

PHILIS mijne uytverkooren,
 Wild eens na u Titer hooren,
 Ach! laat uw Hert,
 Zig buygen voor mijn smert.

PHILIS.

Wien noemt gy uw uytverkooren,
 Titer, ik wil die taal niet hooren,
 Veel min mijn Hert
 Oyt buygen voor u smert.

TITER.

Ach hoord
 Een woord
 Slegts van u Titer spreken,
 Slaat eens agt,
 Op mijn klagt,
 Wild niet vlugten voor mijn smeeken,
 Engelin,
 Laat mijn Min
 Eenmaal tot u Boezem in.

C

P H E

50 D E V R O L Y K E
P H I L I S.

Maar hoord
Een woord,
Dati tot u wil spreken;
'k Sla geen agt
Op uw klagt
Staak dit vrugtelooze smeeken
De Godin
Van de Min
Neemt noyt mijne Boezem in.

T I T E R.

*Voye: Sarbande, of, Al wat men doet men kan geen
Juffers Minnen.*

Hoe kan het lot zo gants verschillig wezen
Ach viel my eenmaal het geluk te beurt
Dat gy my Minde mijne uytgelezen,
Gelijk als Kloris die om Damon treurt,
Zy eerd zijn liefde,
Die haar doorgriefde
Zy eerd zijn liefde
Die zy 't beste keurt.

P H I L I S.

Hoe weet gy dus 't geheym van haare pijnen,
Of heeft zy zelve u haar nood geklaagt,
Dat haar de Liefde doet aldus verkwijnen,
En dat zy Damon haare Ziel op draagt,

Wee

Z A N G - G O D I N.

38

Weet dat dat giffen ,
Zeer ligt kan miffen ,
Weet dat dat giffen
My geheel mishaagt.

T I T E R.

Voys: Als ik mijn Philis kuffen mag , Gra.

Duyk hier wat neder in het Groen ,
Ik zie daar ginze Damon komen ,

P H I L I S.

Hy heeft miffchien iets van ons doen ,
En uwe Minnery vernomen.

V Y F D E T O N E E L.

D A M O N.

Voys: Hoe kan ik vrolijk wezen.

IK voel mijn Hert verwinnen ,
Van de Minne-Godt ,
Schoon ik het Minnen
En zijn kragt bespot ,
Mijn Boezem blaakt van zijne gloed ,
Ja 'k voel dat hy mijn zinnen
Gantsch verkeeren doet ,
Wel aan ik zal niet weerftreven
Zijn gevreesst geweld ,

C 2

Maar

Maar my begeven
 Nu hy wetten steld,
 En nu ik blaak van zijne schigt,
 Wil ik met Kloris leven
 Die mijn Ziel verplicht.

ZESDE TONEEL.

TITER en PHILIS.

Voys: *Breek u Pylen breek u Bogen.*

TITER.

Schoone werd ook eens bewogen,
 Laat mijn smeeken dat vermogen,
 Ziet niet langer strafen wreed
 Maar geneest mijn smert en leed ://:

Ach laat eens door mijne klagten,
 Uw versteende Hert verzagten,
 Buygt eenmaal uw fiere zin,
 Voor de kragt van mijne Min ://:

Maar kan mijn gevly niet baten,
 Vaard gy voort in my te haten,
 Zal my eerlang uwe straf
 Voeren in het duyster Graf ://:

PHILIS.

Voys: *Ach schoone Maagt, &c.*

Ik voel mijn Hert,
Wat wonderteeken
Ontsteeken
Als met een nieuwen smert,
Door het geweld
Der Min geveld
Waar voor ik zie mijn kragt bezweeken
Ik voel mijn Hert
Wat wonderteeken
Ontsteeken
Als met een nieuwe smert,
Maar Titer, laat
Dit vry ontdekken
Noyt strekken
Tot mijne schande of smaat,
Geen losse gloed
Komt mijn gemoed,
Maar zuiver vuur mijn driften wekken,
Maar Titer, laat
Dit vry ontdekken
Noyt strekken
Tot mijne schande of sinaad,

TITER.

Voys: Als ik mijn Philis kussen mag, etc.

LEerd dus mijn schoone, dat de kragt,
 Der liefde niet is te ontwijken,
 Want yder die haar trots veragt,
 Moet eyndelijk voor haar bezwijken,
 Maar vrees niet dat ik niet verweyd,
 Oyruwe liefden zal beloonen,
 Nu my u openhertigheyd,
 De grond van uw gemoed komt toonen.

PHILIS.

Wel ik omhelze dan uw Min,
 En zal haar kragt niet weder-streven;

TITER.

Wel laat ons dan mijn Engelin,
 Voortaan in Egte-liefde leven.

TWEEDE BEDRYF.

EERSTE TONEEL.

KLORIS.

Voys: Ey sta wat goelyk Meysje.

HOe zou ik dan beminnen,
 Die om my smerten lagt,

En

En in zijn trotze zinnen,
Zo onwaard mijn Min veragt,
Hoe zou ik Damon vlyen,
Neen, Kloris neen, laat af,
Zijn snode spotterye
Roepen, om een felle straf.

Verban, verban, een liefde
Zo schandig voor uw eer,
Schoon zy u eertijds geriefden
Denkt aan haar geweld niet meer
Verfoeyt die snode driften
Die eertijds uw gemoed,
Zo schadelijk vergiften
En veragt die snode gloed.

Maar wie komt herwaard treden,
Die zo weemoedig zugt?
En overluyd zijn reden
Uytgalmt, in ruyme lugt,
't Is Damon, 't is de trotze
Wiens Boezem als verstaald,
Braveerd de steyle Rotzen
Daar noyt heylzaam vogt op daald.

Maar zou ik na hem hooren?
Neen Kloris, schuwte zijn taal,
Ja sluyt, ja sluyt uw ooren,
Neemt als hy een Hert van Staal,
Zo zal de snode leeren,
Te regt de waare kragt,
Der Minne-God waardeeren,
Die hy heeft zo trots veragt.

36 DE VROLYKE
TWEEDE TONEEL
KLORIS en DAMON.

*Voys: Un Cœur volage, af, Ik stort hier mijn klagen,
ten, &c.*

D A M O N.

WAarom wild gy vlugten,
ô! Kloris, mijn lust,
Na duyzend zugten
Boven mijne rust,
Nu gy mijne zinnen,
Hebt in uw gebied;
Wat tragt gy te winnen
Dat gy my ontvlied.

K L O R I S.

Ik moet u bedanken
Voor zo een eer,
Maar weet uwe ranken
Gelden hier niet meer,
Waar toe dog dit spotten
Daar Damon 't getal,
De verliefde zotten
Noyt vermeerren zal.
Des laat my vertrekken;
Gy kund nu voortaan
Een ander begekken,
Die dat wil verstaan:

Gy

Gy kund met uw vlyen,
 Indien gy zulks tragt,
 Een ander verblyen
 Die uw Woorden agt. Binnen?

D E R D E T O N E E L.

Voys: *Gezwinde bode van de Min.*

D A M O N.

Ach met een felle smert
 Prangt gy mijn gemoed!
 Ô! Venus die mijn teder Hert
 Haar beminnen doet,
 Kan wel zijn
 Grooter pijn,
 Voor mijn Ziel?
 Nu ik kniel
 Voor haar?
 Voorwaar uw straf is my te zwaar,
 Groote Min-godin,
 Ach laat mijne Min,
 Zo opregt van gloed
 Eens bekooren haar gemoed://:

Ik heb met u vergeefs gespot,
 Maar erken mijn schuld,
 Ach keer dan eens dit wreede Lot,
 Dat mijn Ziel vervuld
 Zo volsmert
 Dat mijn Hert:

C 5

Doet

Door die pijn
Haast zal zijn
Verteerd,

Zogy niet erlang verkeerd
Haar verfteend gemoed
En my haastig doet
Door uw kragt, Godin.
Smaken haare weder-min:/// Binnen.

VIERDE TONEEL.

VENUS.

Voys: 's Winters zal men van liefde spreken.

LEerd dus ô! trotze my te eeren,
Als allermagtigste Godin;
Ja leerd te regt de kragt waardeeren,
Der wederstaaneloze Min,
En die gy trots en wreed van zinnen,
Braveerd uw's Minnaars heete gloed.
Ziet hoe ik kan uw Hert verwinnen,
En vald voor mijne Throon te voet.

DERDE BEDRYF.

TITER.

*Voys: Tranquille Cœur, (of) Verlaat gy my verheven-
Ziel.*

DE gulde Dageraad breekt aan,
't Is tijd mijn Philis te begroeten;
Zal ik die Schoone vinden gaan,

Z A N G - G O D I N . 59

Of in dit Elzen Bos ontmoeten,
Maar hoor ik niet haar stem, ô Ja, de Schoone
Die my tot liefden dwingt. (zingt.

T W E E D E T O N E E L .

P H I L I S .

Voys: Mars des Camifards.

A Ch hoe zoet,
ô! Schoonste ~~er~~ Godinnen.
Streeld gy d'zinnen
Die beminnen
Met u gloed,
Ja die smaak,
Gaat alle vreugd te boven,
Die te doven
Is zig roven
't Waar vermaak;
Dat een Mensch,
Opregte vreugd kan geven.
Daar al't leven
Na moest streven
Met hun wensch,

Wel ik zal
Uw willig dragen,
Noyt vertragen
Door de plagen
Van't geval,
Wil u brand,

Slegts in ons Hert ontfteeken ,
 Vorders kweeken
 En noyt breeken
 Onze band ,
 Dan zal nijd
 Nog ramp ons heyl befnoeyen ,
 Maar steeds bloeyen
 Ja vol groeyen ,
 Tot haar spijt.

T I T E R.

Voys: *Aimaible Vainqueur.*

IA ftört ons steeds in ,
 ô! Moeder der Min ,
 Erkennende Zielen ,
 Op dat wy knielen
 In opregte zin ,
 Voor u Altaaren ,
 En noyt vervaaren
 Door de Twift-godin ,
 Dan zal ons gemoed
 Zig altoos vermaaken ,
 En ons Hert steeds blaaken
 Van een waare gloed ,
 Doet steeds de deugd ,
 Regeeren de vreugd ,
 Die door het beminnen
 Ons Hert van binnen ,
 Door haar zoet verheugd ,
 Op dat noyt de Neyd ,
 Voortaan onze zinnen
 Door haar gift verleyd .

P H I L I S.

Voys: *Tranquille Cœur, (of) Verlaat gy my eene.*

HOe beefden flus mijn teder Hert,
Doe uwe stem klonk in mijn ooren,
Ach dat ik nimmer tot mijn smert,
Niet namaals u verwijt moet hooren,
Dat mijne losse tong, mijn herts-geheym zo last
Aan u te kennen gaf.

T I T E R.

Voys: *Idem.*

VRees niet mijn Schoone, mijne gloed!
Is veel te sterk en standvastig,
Ik preys u ongeveynst gemoed,
Ontsla u van die vrees zo lastig,
Maar zagt wiënaderd ons? 't is Damon die zo
Zijn droeve klagten ayt. (luyt,

D E R D E . T O N E E L.

D A M O N.

Voys: *Ik groot u schoone Silvia geprezen.*

IK heb het geluk u wel gepaarde Herten,
Die nu zijt ten eynde van u smerten,
Te wenschen alle vreugd,
Die nimmermeer de jeugd,

Kan streelen, of waar mee de Min't Hert ver-
 Schoon my het wreede lot, (hengd
 Ontrooft dat zoet genot,
 Dat u gewillig schenkt de groote Minne-godt.

Ach dat ik ook mogt zo gelukkig wezen,
 Dat mijn Ziel vervuld met Duyzend vrezen,
 Het eynd zag van de pijn
 Waar door ik nu verkwijn, (zijn
 Wat zoete Balzem zou dat voor mijn Wonden
 Maar ach! mijn felle straf
 Laat noyt van klagen af,
 Die my de Min-godin voor mijne trotsheyd gaf.

P H I L I S.

*Voys: Revêlez vous belle en dormire, (of) Indien oye:
 Mâgzt haar droeve klagten.*

Verschuyt uw agter deze Bomen,
 U Kloris zal haast met de stoet
 Der Herdereffen herwaards komen.
 Dat zy ons op dit Feest begroet.

Ik zal haar bidden met de Ryen
 Der Nymphen, op dit Feest te zijn,
 En dat gy haar hier moogt gelyen,
 Tot wat verligting van u pijn.

D A M O N.

Voys: *Idem.*

A Ch Philis zo vol mededogen;
 Verkrijgt gy my dat groot geluk
 Ik zal voor eeuwig u beoogen,
 Als troostereffe van mijn druk.

P H I L I S.

Verschuyt u, zy komt herwaards treden
 En is alleen dit geeft my moed,
 Ik zal wel haast door mijne reden,
 De grond zien van haar teer gemoed.

VIERDE TONEEL.

H L O R I S.

Voys: *Ach mijn schoone mijn beminde, (of) Sield u
 wreedheyd Gods der Minnen.*

W Aardste mijner Speelgenoten,
 Die ik in dat Landschap vond;
 Die ik heb zo vaak ontsloten,
 Mijn geheym en Herten-grond;
 Philis, die in wel te leven,
 Boven elk geprezen werd,
 Gun my u een wensch te geven
 Uyt een goed en zuiver hert,

Leef;

64 DE VROLYKE

Leef, ja leef, ô! Wel-gepaarde

Lang gelukkig, en in rust,

Agt u geen vermaak van waarde

Als elkanders vreugd en lust,

Met bescheydentheyd te volgen,

Noyt door snode Minne-neyd,

Haat, nog dulle drift verbolgen,

Maar voor alletwist bevreyd.

Laat de deugt uw Hert regeeren,

Dan zal nimmer uw geluk

Heyl nog zegening ontbeeren,

Daar dan zult gy vry van druk

Slyten, uwe levens-jaaren,

En tot u gewenschte vreugd,

Wederzien uw Takken paaren

In het bloeyen van haar Jeugd.

T I T E R.

Voys: Jonge Meysjes luystert toe.

OP die wensch, ô! Kloris, voegt

Dat wy toonen, hoe vernoegt

Onze Herten zig bevinden,

Om gewillig en bereyd

Tot uw dienst, zig te verbinden

Met een altoos waare vleyd.

P H I L I S.

Voys: Stild nu wreedheid Godt der Minnen.

GUn ô! waardste der Vriendinnen:
 Die ik immer heb vertrouwt,
 En 't geheym van mijne zinnen
 Openhertig heb ontvouwt;
 Iets dat ik van u begeeren,
 Dat u tegenwoordigheyd,
 Die ons Egt-feeft mag vereeren
 En dat Damon u geleyd.

K L O R I S.

Voys: Jonge Meysjes lustert toe.

NEen mijn Philis, verg my niet,
 Dat mijn Hert zo ernstig vliet,
 Wild my van die bee verschoonen,
 Mijn gezelschap zou gewis,
 Damons oog en grootsheyd hoonen;
 Die zo opgeblazen is.

P H I L I S.

Voys: Idem.

NEen mijn Kloris, neen gy moet
 My vergunnen, om het zoet
 Van u by-zijn te genieten,
 Nu verlaat u straffigheyd,
 En laat het u niet verdrieten
 Dat u Damon hier geleyd.

K L O R I S.

K L O R I S.

Voys: *Idem.*

A Ch hoe peynigt gy mijn smert,
 En vermeerde dus wreed mijn smert,
 Neen mijn Philis staakt dit pogen,
 Kloris die zal noyt voortaan,
 Damon aan haar zy gedogen,
 Nog met hem ten Rye gaan.

Kloris zal niet laf nog zot,
 't Voorwerp zijn van zijne spot;
 Ik bedank u mijn beminde,
 Gy kund zo gy zulks begierd
 Damon, vry een ander vinden
 Die zijn grootheyd meer vereerd,

D A M O N.

Voys: *Schep moet mijn Ziel gy zult verkwikken.*

W Aarom wild gy mijn Schoone vlieden,
 Dus zonder medely,
 Daar gy
 Gebieden
 Kund het Hert van my,
 Ach laat mijn heete smert,
 Slegts de gunst geschieden,
 Dat dog uw Hert
 Maar iets bewogen werd.

K L O.

K L O R I S.

Voys: Laastmaal in 's rijzen vaneen koele Morgen.

Laat af, laat af, van mijn gehoor te tergen
 Met u klagten, en geveynsde smert,
 ô! Snode, in wiens valsche Hert
 Zig niet als lagen en bedrog verbergen,
 En nimmer waare trouw gevonden werd.

D A M O N.

Voys: Schep moet mijn Ziel.

Ach! was my mogelijk te toonen;
 De grond van mijn gemoed,
 Wiens gloed,
 ô! Schoone
 Mijn verteeren doet,
 Gy zoud noyt met verweyd
 Mijn trouwe liefden loonen,
 Wiens zuyverheyd
 Noyt valze lagen leyd.

K L O R I S.

Voys: Laastmaal in 's rijzen, &c.

Vertrek, vertrek, ik kan niet meer gedogen
 Een voorwerp dat zo zeer mijn oog mis-
 haagd,
 Wiens list zo vals mijn Hert belaagd,
 Vertrek, u by zijn tergt te zeer mijn oogen
 Ik heb die Min lang uyt mijn Hert verjaagd.

D A

D A M O N.

Voys: Het best op Aard.

VAar wel dan wreede, wiens versteend ge-
moed

Zo trots veragt mijn waare liefdens-gloed,
Vaar wel; uw oor zal my noyt hooren klagen,
Maar denkt gy zult eerlang de straffe dragen,
Laat vry uw Hert:///: zig streelen met mijn pijn,
Een feller smert:///: zal haast mijn wrecker zijn.

P H I L I S.

Voys: Laat Phœbus in het Morgen-rood.

MYn waarde Kloris, laat eens af,
Van dus medogen-loos te wezen,
Wie al te wreed is, heeft de straf
Dertomelooze wraak te vrezen.

K L O R I S.

Ach gy bestormd op eenet tijd
Mijn Ziel, te zwak voor uwelagen,
Ik kan niet teffens zijn verwijt,
En u zo hart verzoek verdragen.

D A M O N.

Voys: Wat is 'er grooter vreugd op Aard.

BUyg u dan mijn Engelin,
 Voor mijn Min,
 Staakt dit wreede tegenpogen,
 Laat de grootheyd van mijn smert,
 Eens verwekken in uw Hert,
 Een behoorlijk mededogen.

K L O R I S.

Voys: Idem.

WElik zal u dan voortaan
 Niet weerstaan
 Maar denkt dat gy dezezegen,
 Door de kragt van u gevly
 Niet hebt, zo ligt van Gevry,
 Als door Philis gunst verkregen.

D A M O N.

Voys: Het best op Aard.

ACh dat ik kniel ô Kloris voor u neer;
 En vol berouw vergiffenis begeer,
 Van het verwijt aan u gedaan mijn schoone
 Wiens gunst my is onmogelijk te loone
 Tenzy uw Ziel://: zig hier mee houd voldaan;
 Dat ik steeds kniel://: en bid u schoonheydaan.

K L O R I S.

Voys: Wat is 'er grooter Vreugd op Aard.

REys, ik hou van nu af aan
 My voldaan,
 Wild flegts uyt u daaden toonen,
 Dat met al wat gy vermoogt,
 Steeds uw Hert in waarheyd poogt;
 Mijneliefden te beloonen.

T I T E R.

Voys: Laastmaal in't rijzen, &c.

LAat ons terwijl de Zon is aan het ryzeen
 Ons buygen voor het Altaar van de Min;
 Op dat wy met des Daags begin,
 Naar ligts vereysch behoorlijk eer bewyzen,
 Aan haar die is de magtigste Godin.

K L O R I S.

Voys: Idem.

WEI treed ons voor wy volgen uwe schreden
 En geven billik die Godinnen eer,
 Ja knielen voor haar Altaar neer,
 En smeecken haar met plegtige gebeden,
 Op dat haar gloed altoos ons Hert regeer.

ZANG-GODIN. 71

VYFDE TONEEL.

H Y M E N.

Voys: Mars van Oxenstern.

L Eeflang
 ô Wel-vereenden Zielen leeft,
 Dat niets uw Heyl weer-sleet,
 Een waare brand
 Zy 't onderpand,
 Van uwe Huwelijks-band,
 Op dat door druk nog smert,
 Zig noyt ontroert uw Hert,
 Maar trouw gevonden werd,
 Dan zal de bitze Nijd
 Veteeren in haar spijt,
 En noyt door haar vergift
 Verkeeren u opregte dritt,
 Dan zal een waare gloed
 Ontsteeken uw gemoed,
 Die met oneyndig zoet
 Vereenden Zielen voed.

X X V.

Aan de koele Jeugd.

Voys: Waarom zijner zo veel Juffers, &c

I.

W At beweegt u Jonge lieden
 Het vermaak der zoete Min,

72 DE VROLYKE

Zo af-keurig te ontvlieden,
 Ente bannen uyt uw zin,
 Als of zy Min, het minst geen zoet deê smaken,
 En 't Hert geenzints kon streelen of vermaken,
 Wild eens die gedagten staken,
 En bezieet,
 Het geen gy vliet.

2.

Laat de smaak van 't eerbaar minnen
 Eens bekooren uw gemoed,
 Ja buygt uwe koele zinnen
 Voor de kragt van uwe gloed
 Het heele Al, moet na haar wetten leven,
 Die door Natuur een yder ingeschreven,
 Alles wat hier leeft, doet streven
 Na haar zoet
 Dat alles voed

3.

Wie kan haare klagt ontwijken
 Die zo onbepaald en fel,
 Kan tot in den Afgrond rijken!
 En ontroeren zelf de Hel,
 Niemand kan zig bevryden? voor 't vermogen
 Dat zy geeft aan twee bekoorlijke oogen,
 Die de sterkste Knien bogen,
 Voor de Throon
 Van Venus-zoon.

4.

Niets kan grooter vreugde geven,

Als

Als eerbaar kuyze Min,
 Die de Jeugd doet vrolijk leven
 Ja verheugd het Hert en zin
 Deslaat zy voortaan, aan u behagen,
 Maar schuwt altoos verbode geyle lagen
 Wild u altijd zo gedragen,
 Dat de deugd
 Verzeld haar vreugd.

XXVI.

Anders.

Voys: Balette Dorethee.

I.

DRoge Vryers, koel van zinnen,
 Gants ontaard, van't zoete Minnen;
 Wat drijft u aan
 Die drift te wederstaan,
 Wiens gloed
 Vol zoet
 Het Hert vernoegt doet leven,
 Ja verheugd,
 Met veel vreugd,
 Al wie na haar zoetheyd streven,
 Ja wiens kragt
 Eerd en agt
 't Gantsche Menschelijk geslagt,

2.

Wat vermaak kan u beloven,
 Dus onagtzzaam uyt te doven

D

Dat

Dat innig Vuur,
Wel eer door Vrouw-natuur
De Jeugd
Tot vreugd
En nut gebruyk gegeven,
Laat dan af
Van dus lat
Haare wil te weder-streven
En verlaat
Alle raad
Die u hier in tegen gaat.

3.

Dan zult gy dat zoet ontfangen,
Dat met vuuriglijk verlangen,
Van al wat leeft,
Werd hevig na gestreeft,
Welks smaak
Vermaak
Uw steeds zal mede deelen,
Ja die gloed
Zo vol zoet
Zal voortaan u zinnen freeleu,
Want geen vreugd
Heeft de Jeugd
Zokragt dadig oyt verheugd.

XXVII.

LENTE-ZANG.

Aan

ROSINDE.

Voys: By 's vryzen der Boornen.

MYn waarde Rosinde, kom gaan wy op 'e
Veld.

Schoon Mavors verwoed

Zig baad in het Bloed

Van menig dapper Held,

Besteden wy vrolijk onze Jeugd,

In zoete Min, en eerbaare vreugd,

Schoon het al verteerend Oorlogs-zwaard,

Ontruft door zijn woeden, de gantsche Aard,

2.

Wat raakt ons het kraken van 't grouzaam Me-

Dat met naar gerugt (taal,

Vervuld steeds de Lugt

By het Moordsche-staal,

De liefd vervuld deze Lente-teyd

Met alle verrukkende vrolijkheyd,

't Gevogelte paard, gants onbeschroomd

En zingt vol vreugde by 't Jeugdig Geboomt.

D 2

3. De

3.

De blozende Venus ontfleekt zelfs haat Mars,
 Hoe wel hy de Aard
 En 't Menschdom vervaard
 Met yflijk geknars,
 Mijn fchoone, laat dan mijne hevige fmert
 Verwinnen, de koelheyd van uw Hert,
 En gun wijl het Veld ons fteeld, met vermaak
 My eens uwe liefde waarom ik fteeds blaak.

XXVIII.

V R E D E - Z A N G.

*Voys: Dans l'Espeje veux faire la guerre, of
 's Winters zal men van liefde fpreken.*

1.

WAar toe het Harnas aan getogen
 Verwoede Mars al-om gevreesd?
 Daar gy door Venus fchoone oogen,
 Zo vaak verwonnen zijt geweest.

2.

Wat baten al de Lauwerieren
 Door u zo menigmaal behaald?
 Hoe kunnen zy u kruyn verciere
 Als Venus van u Zegen-praald.

3. Wild

3.

Wild dan van 't woeden u bedaren,
 Nu gy voor haare schoonheyd knield,
 Zy vlied de wreede Krijgs-gevaaren,
 En woond niet daar men fel ontzielt.

4.

De liefde schuwt het Menschen-moorden,
 En haar bloedig Krijgs-geschil,
 Zy buygt door lieffelijke woorden,
 De koele Herten na haar wil.

5.

Laat af van Land en Volk te plagen,
 Het gantche Al verlangt na rust,
 Uw Min zal Venus meer behagen,
 Als gy haar Mond in vrede kust.

XXXIX.

Z A N G aan E L I S E.

Voys: Wat is 'er grooter Vreugd op Aard.

1.

E Lise die mijn gemoed
 Met de gloed
 Van u Minne-vlamme streefde,
 Als de kragt der Min-godin,
 Eerst ontsak mijn Hert en Min,
 En haar zoetheyd mede deelde.

D 3

2. Want

2.

Wat vreugd genoot mijn Ziel, dietijd

Eer de nijd

My u lieflijk by-zijn roofden,

En alte wreede lot

My benam, het zoet genot

Dat uw liefde my beloofden.

3.

Maar wat smaakt mijn Hert, verdriet

Nu 't zig ziet

Van de liefde vreugd ontfleeken?

Die het eer by u genoot,

Doe uw oog met schoot op schoot

Eerst begon mijn vlam te kweeken.

4.

Ach! Hemel dat ik eenmaal zag,

Dat die Dag

Zo vol blijdschap mogt herleven,

Hoe zou my uw lief gezigt,

Zo vol schoon en vrolijk ligt,

Weer volmaakte vreugde geven.

5.

Doch schoon my 't wreede lot verbied

Mijn verdriet

U mijn schoone Lief te klagen,

Zal ik toonen dat mijn Hert

Hoe gevoelig van die smert,

Alles kan om u verdragen.

XXX. Aan

XXX.

Aan dezelve.

Voye: Als ik mijn Philis kussen mag, &c.

1.

ELife trots de felle neyd,
Gund my 't geluk weer uyt uw wezen.
Zo vol van Ziels verrukkendheyd,
Een Balzem voor mijn Wond te lezen.

2.

Gy weet mijn schoone hoe mijn Hert;
Getroffen wierd, door Duyzend pijnen;
Dat ik uw oog, tot mijne smert
Zag uyt mijn droef gezigt verdwijnen.

3.

Wel aan dan, laat ons nu 't geluk
My uw gezigt heeft weer gegeven;
Bevrijd van alle smert en druk,
Voortaan, in waare blijdschap leven.

4.

Op dat ik als voorheen vol vreugd,
Na 't eyndigen van mijne plagen;
U waare blijdschap van mijn Jeugd,
Mijn trouwe diensten op mag dragen.

XXXI.

Zang aan KLORIS.

Voys: *Gezwinde bode van de Min.*

1.

KLoris die alleen 't vermaak,
 Van mijne zinnen zijt,
 Wist gy eens, hoe fel ik blaak
 Vol standvastigheyd,
 Hoe ik kwijn
 En vol pijn
 Uw genot
 Tot mijn lot
 Begeer,
 Voorwaar u Hert en zou niet meer
 Twijffelen voortaan,
 Nog door losse waan
 Vrezen, voor mijn trouw
 Die ik ongeschonden houw.

2.

Mijn Min veragt al het gevaar
 Dat haar oyt belaagt,
 Geen felle rampen zelfs hoe zwaar
 Daar zy door verzaagt,
 Zy veragt
 En belagt
 Het verwijt

Dat

Dat de Nijd
 Haar doet,
 De dwang bevrijd vergeefs haar gloed
 Laat van vrezen af,
 Want geen dwang hoe straf,
 Nog geen bitze Neyd
 Keerd oyt haar standvastigheyd.

XXXII.

Aan dezelve.

Voys: *Ey sta wat goetlyk Meysje*

1.

Hoe kunt gy altoos vrezen
 Ô Kloris! dat mijn Hert
 Niet zal standvastig wezen,
 Pijn u Ziel niet met die smert,
 Mijn liefden zal de Rotzen
 Der Alphen, hoog van kruyn,
 In het verduurend hotzen,
 Vast en duurzaam als Arduyn.

2.

Zo lang de Zon zijn oogen,
 Met haar glans verheugd,
 Zal ik standvastig pogen,
 Om u onbesproke deugd,
 Met Hert en Zielen zinnen,
 Uyt een opregt gemoed.

D 5. 5

Stand

Standvastig te beminnen,
Met een ongeveynsde gloed.

3.

Geen Schoonheyd; Goud; nog Staaten;
Geen dwang; nog bitze Neyd;
Zal my u doen verlaaten;
Die alleen mijn Leydster zijt;
Wiens zagt gemoed en deugden;
Gelijk de Dauw het Gras;
Mijn teder Hert verheugden;
En van alle pijn genas.

4.

Wellaat dan uwe zinnen
Mijn Kloris noyt voortaan;
Door laffe vrees verwinnen;
Tragt die steeds te wederstaan;
Mijn Hert zal altoos toonen;
Trots dwang en ney dig gift;
Dat niets in my kan woonen;
Als een ongeveynsde drift.

XXXIII.

Aan dezelve.

Voys: Ik groet u schoone Silvia gepraesent

I.

STeld; steld my eens uw gunst, O Kloris
open

Laat

Laat niet mijn Hert vergeefs u liefden hopen,
 Ontsluyt u lieve Mond
 Tot heeling van mijn Wond,
 Dewijl mijn Hert vol drift haakt na u trouw
 verbond.
 Laat dan u uytstel af,
 Gebruylt niet tot een straf,
 Dat u natuur tot troost van waare Minnaars gaf.

2.

Weerhoud u Min niet door een lastig vrezen,
 Als of mijn drift mogt onstandvastig wezen,
 Geen zints, want mijn gemoed,
 Wierd noyt door drift gevoed,
 Die slegts ontstond uyt lust of een geveynsde
 Ik buyg my voor de throon (gloed
 Van uwe deugd, wiens schoon
 My meer ontfonkt als de schigt van Venuszoon.

3.

Mijn Min gevest, niet op de glans der oogen,
 Nog op het Goud, nog Staatzugt, en vermogen
 Verkeerd noyt door de teyd,
 Nog vreeft voor dwang nog neyd,
 Haar drift staat vast en werd noyt van haar ver-
 Vertrouw dan op mijn Hert, (leyd
 Bevry het van de smert,
 Waar mee door uytstel 't dus lang gepeynigt
 werd.

XXXIV.

Eenzaamheyd in Armoede.

Voys: Jonge Moysjes luyfter toe.

I.

Vryers die als Ys verkoud,
 U van liefde steeds onthoud,
 Even als of het zoete paaren,
 Door natuur ons zelfs geleerd,
 Slegts door smerten en bezwaaren,
 's Menschen Jeugd en vreugd verteerd.

2.

Laat vry dan die mening af,
 Als of 't Huw'lijk tot een straf,
 Voor 't Menschdom, was gebooren,
 Nademaal haar zoetigheyd,
 Al wat Adem kan bekooren,
 En vol vreugd de zinnen vleyd.

4.

Wat baat u een Konings-kroon,
 Schepter Staf en trotze Throon,
 Hoe zal haar uwe glants behagen,
 Zo gy altoos eenzaam moet,
 Slyten uwe levens-dagen
 Eenzaamheyd is armoede.

4. Wat

4.

Wat voor vreugde heeft een Vrek,
Die aan alles heeft gebrek?

Zo hy midden in zijn Schyven,
Daar hy als een Mol in wroed,
Nagt en Dag alleen moet blyven,
Eenzaamheyd is arremoed.

5.

Wat vermaak geniet een Held,
Die zijn Vyand heeft geveld,
Schoon hy yder een doet beven,
Als hy steeds beklad van Bloed,
Moet op 't Veld alleenig leven,
Eenzaamheyd is arremoed.

6.

Ja zelfs midden in 't geluk
Zijt gy eenzaam vol van druk,
Kund gy niemand mede deelen,
Uw vermogen, Staat of Goed
Nimmer zal de rust u streelen,
Eenzaamheyd is arremoed.

7.

Ongelukkig, zult gy zijn,
Troosteloos, in uwe pijn,
Kan u niemand helpen dragen,
Uwe ramp in tegenspoed,
Steeds zal uwe Tonge klagen,
Eenzaamheyd is arremoed.

8.

Van den grootſten Amptenaar;
 Tot den minſten Bedelaar,
 Zult gy deze reden hooren,
 't Zy in voor oft tegen-ſpoed,
 't Huwelyk is tot vreugd beſchooren,
 Eenzaamheyd is arremoed.

9.

Tragt gy dan in waare vreugd,
 Te beſteden, uwe Jeugd,
 Of uw oude levens Jaaren?
 Denk het allerzoetſte zoet,
 Is in het gezellig paaren,
 Eenzaamheyd is arremoed,

XXXV.

T E G E N - Z A N G.

Vryheyd is Blyheyd.

*Voys: Un Cœur volage, of, Ik ſtoot hier mijn klagen,
 ſen, &c.*

1.

W At ſteld gy in 't paaren,
 ô Jeugd uwe luſt,
 Beſteed uwe Jaaren,
 In meer vreugd en ruſt,

Geen

Geen vrolijker leven,
 (Volg vry deze raad)
 Kan ymand u geven
 Als de vrye staat.

2.

Geen blinkende Kroonen,
 Geen Rijkdom nog Goed
 Geen heerschende Throonen,
 Geen agtbaar zoet,
 Waar op het begeeren
 Haar oogstralen staat.
 Kan u niet verkeren
 Als de vrye staat.

3.

Geen blozende kaaken,
 Nog oogen vol gloed,
 Hoe fel zy doen blaaken,
 Een verliefd gemoed,
 Verrukken de zinnen,
 Oyt in hoger graad,
 Niets waarder te Minnen,
 Als de vrye staat.

4.

Wat vreugd kan u geven,
 Met een slaafze band,
 Te zijn u gants leven,
 Aan een Vrouw verpand,
 Sluyt liever uwe dagen,

Be.

Bevrijd van dat kwaad,
 Laat niet u behagen,
 Als de vrye staat.

57

Bevrijd dan uw Herten
 Zo lang als gy leeftd,
 Voor al de smerten,
 Die de liefden geeft,
 Wild nimmer geloven
 Hoe schoon dat men praat
 Laat noyt u beroven,
 Van de vrye staat.

XXXVI.

Niets volmaakt.

Voys: Wat is 'er groter Vreugd op Aard.

I.

IS vergeefs met reden-strijd,
 En verwijt,
 Voor en tegen trouw te spreken;
 Nademaal dat dat geding,
 Door geen reden onderging,
Oyt kan werden vergeleken.

2. t Hu

2.

't Huw'lijk word by elk ge-eerd
En begaerd,
Zelfde redenlooze Dieren,
Hoe verwoed, en wreed, van aard;
Ziet men nogtans, steeds gepaard
Het gezellig Huwlijk vieren.

3.

Vryheyd is vol vreugd, en zoet,
Want zy doet
Elk na haar bezitting haken,
Zy bekoord een yders Hert,
Want waar zy gevonden werd
Kan men waar genoegten smaken.

4.

Maar al wat de zinnen streeld
Haast verveeld,
Door 't langduurig genieten,
Ook is 't alderzoetste zoet,
Vaak doormengt met bitter roet,
Dat ons alle doet verdrieten.

5.

Des de Wijze Sokrates,
Deze Les,
Heeft wel eertijds recht gegeven,
Gy zult namaals met berouw,
Of beklagen uwe trouw,
Of verwenzen 't eenzaam leven.

XXXVII.

Aan P H I L I S.

Voys: Gexwinde beise van de Min.

I.

TRots al het lyden van mijn Hert,

Blaak ik van u Min,

Hoe zeer my uwe strafheyd smert

Wreede Vyandin,

Mijn gemoed

Eer de gloed

Daar mijn Ziel

In verviel,

Als ik

In het eerste oogenblik,

Zag u lief gezigt,

Zo vol heerlijk ligt,

Dat ik fel gewond,

My haast in u boeyen vond.

2.

En of gy schoon u zinnen vleyd

Met mijn ziels-verdriet;

En nimmer met medogentheyd

Mijn smerten ziet,

Die ik verdraag

Ik vertraag

Nimmermeer,

Maar ik eer

Uwe Min.

En

En zoek daar mijn vernoegen in,
 Wijl de hoop my streeld,
 En altoos verbeeld;
 Dat u al de straffigheyd,
 Eens vergaan zal door de teyd.

XXXVIII.

Aan de ongevoelige Juffrouws.

Voys: Besneeuwde Velden.

1.

VErsteende Maagden die uw ooren
 Sluyt, voor uws Minnaars droeve klagt;
 Als of gy waard uyt Ys gebooren,
 En van een Steenrots voord gebragt;
 En vreesst gy niet voor het hevige wreken
 Van Nemesis, en haar dulle haat,
 Die om u trotsheyd in gramschap ontfteeken
 Steeds met haar knagende roede slaat?

2.

En wild niet zorgeloos vergeeten;
 De plagen, van de weder-wraak;
 Gedenkt steeds aan Anaxarete,
 En schiep in wreedheyd geen vermaak;
 Haar strafheyd deed haar in een steen verkeeren
 Die tot een eeuwig geheugen staat,
 Zo zal ook de liefden noyt wraak ontbeeren
 Wanneer zy veranderd in dulle haat.

XXXIX. Zang

XXXIX.

Zang aan K L O R I S.

Voys: *Parlons d'Amour.*

1.

Ach hoe zoet
 Is het, alstwee beminnen;
 Ach hoe zoet
 Is wederzijdze gloed,
 Voorwaar geen vreugd
 Streeld immers zo de zinnen,
 Voorwaar geen vreugd,
 Die zo volmaakt verheugd.

2.

Als mijn Mond
 Ô! Kloris, u mag kussen,
 Als mijn Mond
 (ô! Oorzaak van mijn wond)
 Door dat genot
 Iets tragt, mijn vlam te blussen,
 Is dat genot,
 Voor my een heylzaam lot.

3.

Geen vermaak
 Agt ik hoog van waarde,

Geen

Geen vermaak
Daar ik zo fel na haak,
Als dat het lof
Ontschonk dat zoet genot.

4.

Hoe vol vreugd
Zou dan mijn Hert herleven,
Hoe vol vreugd
Herleefde dan mijn Jeugd,
Geen Koninks-staat,
Zou my meer blijdschap geven,
Geen Koninks-staat
Dat zoet te boven gaat.

XL.

Getrouwe Herderinne, Liefdens
Zamen-zang.

Voys: *Un Cœur volage, (of) Ik stort hier mijn
klagen, &c.*

J. **S**choone Herderinne
Zijt van my gegroet
Die my van binnen
Hevig blaken doet,
Ik kom hier, ô! Schoone
Om aan u de smert,
En't leyden te toone,
Van mijn teder Hert.

2. H. En

2.

H. En ik ben gekomen
Voor 't ryzen der Zon
Om 't aangenaam stroomen,
Van dees koele Bron,
En 't dertele springen
Der Vogels, wiens vreugd,
En aangenaam zingen
Mijne Geest verheugd.

3.

Terwijl mijne Schapen
Gints weyden, in 't Dal,
Tot een mijner Knapen,
My hier vinden zal,
Om haar langs dees Heyden
By 't gintze Geboomt,
Aan 't Beekje te leyden
Dat daar nevens stroomt.

4.

J. Ach! schoonste der Maagden
Wiens vrolijk gelaat,
My altoos behaagden
Als de Dageraad,
Kiest voor uwe Schapen
Mijn Rijkdom, en goed,
Verwisseld uw Knapen
Voor een groter stoet,

5. H. Wat

5.

H. Wat zou het my baten
Dat ik mijne stal,
En Vee zou verlaaten
Om een los geval?
Dat u my doet leeren
Wiens hevige gloed,
Ligt haast zou verkeeren
Als die was geboet.

6.

Ook heb ik verkooren
Een Herder wiens deugt
Schoon laag gebooren
Uytblinkt, in zijn Jeugd
Een Herder in leven
Een roem van zijn tijd
Heb ik steeds gegeven
Daar gy my om vlijdt.

7.

Ook zou u niet voegen
Een Maagd, van mijn staat,
Die zig kan genoegen
En de grootsheyd haat.
Des volgt my niet verder,
Nog voed uwe brand,
Ik heb aan mijn Herder
Mijne Min verpand.

XLI. MIN:

XLI.

MIN-BERAAD.

ZANG.

*Voys: Tranquille Cœur, (of) Verlaat gy my verheven
Ziel.*

1.

SAL dan de Schoonheyd, of het Goud
Van mijne liefden, zegen-praalen,
Zal dat Metaal, daar elk op bouwt,
Op mijne drift de prijs behaalen,
Of zal mijn Hert verrukt door het bekoorlijk
schoon,
Zig buygen voor haar Throon.

2.

Of zal de Deugd, die het gemoed
Van haar bezitters kan vermaaken,
My freelen met haar glans en zoet,
En doen in heete liefde blaaken?
Als zy in slegt gewaad, vermaard en trots veragt
Werd van elk een belagt.

3.

De lust bemind het Jeugdig schoon;
Het Hert in hovaardy verdronken

Be-

Begeerd het Goud, de deugd wiens loon,
 Behoord de Zielen te ontfonken,
 Werd als onwaardig of om fchat of hooge staat;
 Door blinde drift verſmaad.

4.

Hoe zal ik dan in deze ſtaat
 Voor mijn Min het beſte deel verkiezen?
 Zal ik Elize, uw gelaat,
 Ô! Philis', uwe ſchat verliezen?
 Of Kloris uwe deugd verlaaten, die my ſtreeld
 Door rijkdom misgedeeld.

T E G E N - Z A N G.

I.

Hoe kan de Schoonheyd oyt uw Hert,
 Of haare glans uw Oog vermaken,
 Die namaals met berouw, en ſmert
 Betaald uw al te ydel blaken,
 Wanneer de teyd haar glans, gelijk een rook
 verteerd
 En u haar kennen leerd?

2.

Wat baat het Ziel-verdervend Goud?
 Hoe kan dat oyt uw Hert behagen?
 Hy doold wie zig daar op vertrouwt,
 En moet te laat zijn drift beklagen,

E

Wan

Wanneer hem zijne Schat, waar in zijn hoop
 bestaat
 Door ongeluk verlaat.

3.

Maar noyt verteed de waare deugd
 Die Ziel, en zinnen, kan bekooren,
 Ja streeld met een volmaakte vreugd,
 Dees agt nog hoog nog laag gebooren
 Want rijkdom, eer nog staat, hoe wijd hoe
 hoog vermaard
 Haar waarde evenaard.

S L O T - Z A N G.

*Voys: Ach mijn schoone mijn beminde, (of) Stild uw
 wreedheid God der Minnen.*

I.

WEl tragt dan voortaan mijn zinnen;
 Om voor Schoonheyd, Staat en Goud,
 Deugd standvastig te beminnen,
 Daar men veylig op vertrouwt,
 Laat het blind-geluk uw haaten,
 Schoon de tijd verteed de Jeugd,
 Noyt zal uw die schat verlaten,
 Wiens bezit de Ziel verheugd.

2.

Schoonheyd is gantsch onstandvastig
 Goud en Staat in overdaad,

In Min aangenaam , als lastig ,
 Mits dat noyt de lust verzaad ,
 Haat dan die bekoorlijkheden ,
 Als verleyders van uw Jeugd ,
 Buygt u driften voor de reden ,
 Stel in deugd alleen u vreugd .

XLII.

Aan R O S I N D E.

Voys : By 't reyzen der Boomen.

I.

Rosinde mijn leven ,
 En eenige lust ,
 Vermaak van mijn Jeugd ,
 Ja bron van mijn vreugd ,
 En blijdschap en rust ,
 Wanneer zal dog eens dat eynde zijn ;
 Van mijn kweeling en hevige pijn ,
 Dat ik ô ! Schoone van my zo bemind ,
 My weer in u aangenaam byzijn bevind .

2.

Een Dag scheynd my Jaaren ,
 Ja Eeuwen te zijn ,
 Wiens eyndeloosheid ;
 Mijn Hert steeds bereyd ,
 Een hevige pijn ,

E 2

Want

100 DE VROLYKE

Want zo lang mijn oog u missen moet,
 Smaak ik noyt blijdschap, verkwikking nog zoet
 Want niets is 'er schoone weergaloze Maagd,
 Dat my buyten u oyt verrukt of behaagd.

3.

Ach dat eens den Hemel;
 Beweegt met mijn smert,
 My schonk uw gezigt,
 Op dat door dat ligt
 Weer verkwikt wierd mijn Hert;
 Ik ruyld mijn waarde, die vreugde niet
 Voor 't allermagtigste Rijks-gebiet,
 Want u by, of af-zijn, ô! Bron van mijn gloed
 Is 't ligt, dat my leven of sterven doet.

XLIII.

Aan K L O R I S.

Voys: *Als ik mijn Philis kussen mag, &c.*

I.

WAarom ô! al te eyndig lot;
 Deed gy ons byder Zielen blaken;
 En roofden tevens dat genot,
Dat ons regt kon gelukkig maaken.

2. *War*

2.

Wat baat het dat uw teder Hert
Zig aan my over heeft gegeven,
Mijn Kloris, nu ik zo vol smert,
Moet van u af-gescheyden leven.

3.

Voorwaar daar kan geen feller pijn
Mijn waarde, voor mijn Hert oyt wezen
Als zo ver van uw oog te zijn,
Wiens glans mijn smerten kan genezen,

4.

Maar laat het neydige geval,
Ons vry dus van elkander scheyden,
Zo gy standvastig mind, zo zal
Zy ons, slegts te vergeefs beneyden.

5.

Mijn Hert heeft overlang versmaad
Haar dulle neyd, en heylloos pogen,
Ik zal in spijt, van haare haat
In u altoos mijn heyl beoogen.

6.

Wel aan mijn Kloris, laat het lot
Dus lang ons van elkander schaaken,
Mijn waarde, namaals zal 't genot
Van onze Min te zoeter smaaken,

XLII.

l'Amour peut tout.

Voys: Breek u Pijlen breek u Bogen.

1.

Niets kan waarde liefden stuyten,
Niemand kan haar kragt besluyten;
Zy verwind het wreed geweld,
En behoud alom het Veld.

2.

Niemand kan de vrye zinnen,
Door geweld, nog dwang, verwinnen;
Haare driften altoos vry,
Van geweld en slaverny.

3.

Het gevaar van Wind en Baaren,
Kan Leander niet vervaaren,
Hy vreesst Storm, nog Zee, nog Wind,
Tot hy zig by Hero vind.

4.

Piramus, in Min ontsteeken,
Kan zijn Thisbe, zelve spreken,
Schoon men hem voor straffigheyd,
Haar gezigt en Min ontzeyd.

5. Twee

5.

Twee aan een verknogte Herten,
Vreezen geen gevaar nog smerten,
Want de waare Minne-gloed,
Treed al't onheyl met de voet.

XLV.

Liefde verwind de Dood.

Voys: *Waarom zijner zo veel Juffers, &c.*

1.

WAare Trouw is niet te fcheyden;
Zy ontziet geen ramp nog nood,
Ja vreeft Herte-leed, nog leyden,
Maar bestaat tot in de Dood,
Hoe oyt de Neyd, haar eendragt tragt te breken:
Zy blijft altoos in trouwheyd onbezweken,
En vreeft geen afgunftig ſteeken,
Haare band,
Houd eeuwig ſtand.

2.

Schoon de Dood op haar verbolgen;
Euridici voerd in het Graf;
Haar Ophœus zal haar volgen,
Hy vreeft Dood nog Helle-ſtraf,
Geen laſſe vrees kan hem haar doen begeven
Hoe zelf het lot hem ſcheynd te weder-ſtreven
Zijn Min doet haar herleven
Schoon de Dood
Haar oogen ſloot.

E 4

3. Waar

Waare Min doet alles wijken;
 Geen gevaar, nog wreed geweld;
 Doet haar immermeer bezwijken,
 Zy behouwt alom het Veld.
 Deneyd verslijt, gants vrugteloos haar tanden
 En knaagt vergeefs haar brekelooze banden,
 Wie van haar liefden branden
 Vrezen nood
 Nog ramp nog Dood.

XLVI.

Aan Kloris op haar af-zijn.

*Voys: Sarbande, (of) Al wat men doet men kan geen
 Juffers Minnen.*

I.

Wanneer mijn oog ô Kloris! u moet derven
 Derft te gelijk mijn Hert zijn vreugd en rust
 Dan kan ik immer heyl nog troost verwerven,
 Dan vliet mijn hoop, mijn blijdschap, en mijn
 lust,
 Want alle vreugden
 Die iny verheugden,
 Want alle vreugde zie ik uytgebluft,

2.

Gelijk de Zonne-blom, die na de Straalen;
 Der gulde Zon, zig altoos draayd en keerd
 Zo moet ik uyt u oog mijn leven haalen,
 Vermids mijn Ziel die als haar Nood-ftar eerd
 Die al mijn lijden,
 In zoet verblijden,
 Die al mijn lijden
 In vermaak verkeerd.

3.

Ja geen vermaak kan oyt mijn Hert zo raken;
 Als dat het zig in u zoet by-zijn vind,
 Dat kan alleen my regt gelukkig maken,
 Dat is alleen dat mijn fmert verwind,
 Mits gy mijn zinnen
 Kund regt verwinnen,
 Mits gy mijn zinnen, aan u liefde bind,

XLVII.

TROOST-ZANG.

Voys: *Hoe kan ik vrolijk wexen.*

1.

Laat af, laat af, van klagen
 En u treurigheyd,
 Gy sijt u dagen

E 5

1a

In vergeefs verweyd,
Mijn Hert beschuldigt niet het Lot,
Dat uw rooft, door haar plagen
U gewenscht genot.

2.

't Is waar het zuyver Minnen,
Eyscht veel zoetigheyd,
Die Ziel en zinnen
Door haar kragt verbleyd,
Daar gy in tegendeel, uw Hert,
Verteeren voeld, van binnen
Door een heete smert.

3.

Maar wie heeft oyt genooten,
Wat een Mensch verheugd,
Uyt 't Goud gesprooten
Met gewenschte vreugd,
Die niet door 't al te neydig lot,
Hem zag eerlang verstootten
Van dat zoet genot.

4.

Wat wenscht gy dan te sterven
In uw Ziels verdriet,
Als gy moet derven
Dat uwe Ziel gebied,
't Geluk dat zomteyds ons verbleyd,
Betaald ons duyzend-werven,
Met rampzaligheyd.

5.

Wellaat dan af van klagen
 En uw los verwijt,
 Daargy uw Dagen
 Zo vergeefs in slijt,
 't Geluk heeft nimmer uw bestraald
 Als op dat zy met plagen
 U die winst betaald.

XLVIII.

Zang aan KLORIS.

Voys: O! Doelwit van mijn Min.

1.

Sie daar de Lente-tijd
 Die alles doet herleven;
 Met lust en vrolijkheid
 Ons op een nieuw gegeven;
 Zie het Pluym-gedierte zweven;
 Wiens Gezang het Veld verbleyd
 Hoor Vrouw Flora, haare Bloemen
 Zo vol geur en kleuren roemen
 Hoor hoe Pan,
 Hoor hoe Pan vol vreugd in 't Veld
 Zijn schelle Rietpijp steld.

2.

Zie hoe elk vol vreugd,
 Het Stads-gewoel ontweeken;

E 6.

Zig:

Zig op het Veld verheugd,
 By Boomen, en aan Beeken,
 Door die zoete vreugd ontfleeken,
 Streelen haare teere Jeugd,
 Ja een zoet vermaak ontfangen,
 En met Veld, of Minne-zangen,
 Ofgevry,
 Ofgevry, bevrijd van smert,
 Vermaaken het Jeugdig-hert.

3.

Welaan mijn Philis, laat
 Die vreugd u geest bekooren,
 Wild vry na mijnen raad
 Mijn Ziels-beminde hooren
 Eer u Lente-tijd verlooren
 En u Schoonheyd onder gaat,
 Kan de Lente elk vermaaken,
 Denk het bloozen uwer kaaken,
 Is gelijk,
 Is gelijk een Lente-bloem,
 De Jeugd is haare roem.

4.

Maar als de Noorde-wind,
 In guere Winter-dagen,
 Het frisse Groen verslind
 Dat yder kan behagen,
 Hoord men niemand meer gewagen
 Dat men buyten vreugde vind,
 Zo zal ook u roem verteeren,

Nie-

Niemand zal u Schoonheyd eeren,
 Als u Jeugd,
 Als u Jeugd, die ras vergaat;
 U door de tijd verlaat.

5

Laat dan u Lente-tijd
 Niet vrugteloos verloopē;
 Eer u Schoonheyd slijt,
 Wat kund gy namaals hoopen;
 Als met naberouw, bekoopen
 Dat gy hebt uw zelf misleyd,
 Wel laat dan u koele zinnen
 Buygen, voor het zoete Minnen;
 En besteed,
 En besteed, in haar vreugd;
 Mijn Philis uwe Jeugd.

XLIX.

Waare liefde baard genoegē.

Voys: Is liefde zoet leyden.

1.

VEreende Herten
 Wiens standvastigheyd;
 Verwind alle smerten
 En 't woeden der Neyd,
 Gy slijt uwe dagen
 Vernoecht, en vol lust,

E 7

En

En werd noyt, door plagen,
 Nog droeftheyd, ontruff,
 Derust streeld u zinnen,
 En verheugd u jeugd,
 In 't zuiver beminnen
 Van elkanders deugd.

2.

De Trouw bind uwe Zielen,
 Dat nimmermeer de Neyd
 Die band kan vernielen,
 Hoe zy u bestreyd,
 Gy vreeft geen verkeeren
 Van het los geluk,
 Dat u niet kan deeren,
 Gy groeyd zelfs in druk,
 Gy kund al verwinnen
 Wat smert heet op Aard
 Wijl 't waare beminnen
 Vernoeginge baard.

L.

Zang aan K L O R I S.

Voys; Courante la baare.

I.

ALs een die in het duyfter leefd,
 En noyt het ligt der gulde Zon ziet ftraalen,
 Nog uyt haar glans vermaak kan haalen,
 Schoon

Schoon zy 't heel-al een waare blijdschap geeft,
 Zijn ook mijn oogen, zonder ligt,
 Wanneer ik mis mijn Kloris, uw gezigt,
 De gulde Zon kan my zelfs niet behagen,
 Als zy vol vreugd,
 Komt 's Morgens dagen
 En elk een verheugd.

2.

Maar als my uw gezigt bestraald,
 Dan zie ik mijne blijdschap weer herleven,
 Mijn oogen weer verligting geven,
 En mijne smerten, met vermaak hetaald,
 Dan laat mijn Mond van klagen af,
 Dan rijst mijn Geest, als uyt een duyfter Graf;
 Ja u gezigt doet al mijn ramp verdwijnen,
 Als Phœbus oog
 De Nagt-gordynen
 Schuyft van 's Hemels-boog.

3.

Uw oogen zo vol glans, en vreugd,
 Doen mijne Ziel, door zuiver vuur ontfonken
 Niet door een licht, nog dertel lonken,
 Dat haast ontsteekt, de licht ontfonkte Jeugd,
 Maar door haar zedige gezigt,
 Dat mijne Ziel tot waare Min verplicht,
 Als uwe Mond, door kragt van zoete reden,
 Mijn raad op t pad
 Der deugd te treden,
 En waardeerd die schat.

4.

Ik haak te regt dan na het licht;
Van uwe kuyfche, en fchoone oogen;
Waar in de liefde, haar vermogen,
Met zo veel kragt en luyfter heeft gefigt;
Ik roem te regt haar waare kragt,
Die mijne Ziel in uwe boeyens bragt,
Die ramp nog neyd, onmogelijk kan flaaken;
Mits zy mijn Hert,
Steeds vaster maaken
Zelfs in druk en fmert.

5.

De lafter der gevloekte neyd;
Mag vry vol spijt u flonkeren begrimmen
De gulde Zon is op haar kimmen
Mijn waarde, noyt van Nevelen bevreyd,
En wijl zy ziet dat ik haar doem,
En zo vol drift u waarde gaven roem,
Tragt zy vol spijt uw luyfter te verdoven;
Maar noyt kan zy,
Uw eerzaam roven,
Van haar fmerten vry.

6.

Haar Gal verbreekt noyt waare Trouw;
Die door de kragt der reden vast geklonken;
Vereende Zielen doet ontfonken
Bevrijd van twift en knagend na berouw,
Schoon zy haar Schigten op u fteld,

De waare deugd behoud alom het Veld,
 Vrees niet, haar dulle haat kan u niet deeren;
 Zy zal vol smert
 En spijt, verteeren
 Haarrampzalig Hert.

L I.

Af-scheyd van ELISE.

*Voys: Dans l'Este je veux faire la guerre, (ef)
 's Winters zal men van liefde spreken.*

I.

Vaar wel Elise, welkers oogen
 Wel eer door haare dertelheyd;
 En zoet gelonk, mijn Hert ontoogen;
 En maakte my mijn vryheyd kweyd.

2.

'k Ben moe van langer u te smeeken;
 Wiens Hert zo ydel, op u schoon
 In trotze hovaardy ontfteeken,
 U Min my agt te groot een loon.

3.

Vaar wel mijn Hert zal u verlaaten;
 En uwe hoogmoed zo vol waan,
 Met zo veel smaad, en af-keer haaten,
 Als gy my hebt wel eer gedaan.

4. Ik.

4.

Ik meen voortaan mijn vrye zinnen
 Te voeden, met een Minne-gloed,
 Als om een voorwerp te beminnen,
 Wiens weder-min mijn liefde voed.

5.

De Min kan my geen vreugde geven,
 Zo lang zy komt van eene kant,
 De liefde, die het Hert doet leven
 Is wederzeydze Minne-brand.

6.

Ik lag met al de Min verdrieten,
 En al haar ramp die zy besluyt,
 Mijn Min moet weder-min genieten;
 Of anderzints fchey ik 'er uyt.

LII.

PHILIS Klaag-zang.

Voys *Lieffelijke Bosje, &c.*

I.

Wie kan helaas een Minnaars vlyen agten,
 En meer vertrouwen op haar geveynsde
 klagten,

Dus

Dus klaagde laaft Philis, haar leed,
 ô! Titir, die dustrouw'loos vergeet,
 Mijn trouwe Min, u altoos toegedragen,
 Kan u mijn Schoonheyd niet meer behagen,
 Ach heb dan deernis met mijne gloed,
 En ziet de smert die my uw af-zijn doet.

2.

ô! Hooge Eyken en Kristalle beeken,
 Die duyzendmaal hoorden zijn trouweloos
 smeeken,
 Getuyg nu het smertend Ziel-verdriet,
 Waar in gy my dagelijks treuren ziet,
 Getuyg hem de grootheyd van mijne plagen
 Wiens hevige pijnen mijn Hert doorknagen,
 Maak hem bekend mijn felle smert,
 Op dat hy eyndelijk bewogen werd,

LIII.

De Liefde verwind zig zelve.

Cupido bemind Pſiche.

Uyt Luc. Apuleus.

Voys: Nu heb ik den Drank verlaaten.

I.

G Y die uw teere zinnen;
 Hebt op de Min geſteld;
 Gevoeld uw Hert verwinnen

Door

116 DE VROLYKE

Door haargevreest geweld,
 En vreest niet
 Voor verdriet,
 Nog felle Minne smerten;
 Nu Cupido zwigt,
 Voor zijn eygen Schigt;
 En om het ftervelijk ſchoon,
 Van uw Perſoon.

2.

De kragt der ſtralende lonken
 Van Pſiches ſchoon gezigt,
 Doen zijne Ziel ontſonken
 Aan haare Min verpligt,
 Haar ſchoonheyd voed
 Zijne gloed,
 En doet zijn trotsheyd wijken;
 Des volgt hy zijn luſt,
 En zoekt zijne ruſt,
 Trots Venus wreed gebod,
 In haar genot.

3.

Dus moet hy zelve verdragen
 En lijden in zijn Hert
 De pijnlijke plagen,
 Die ſteeds de Minnaars ſmert
 Hoe ſel de neyd
 Haar bevreyd,
 Wie kan dan voortaan niet hoopen;
 Dat hy van die pijn
 Gevoelig zal zijn
 En ſtreelen met luſt, en vreugd;
 De Minnende Jeugd

LIV.

Pecuniæ cedit Amor.

W. V. Foc. Frans gevolgt.

Voys: *Sarbande.*

I.

Sigzelve om een Schoone te verkwijnen
 Voor een, die de Armoed met haar stoet
 voorzeld,
 Is Goud gezogt in schrale Yzer-mijnen,
 En vrugteloos aan een 's Doven deur gebeld,
 Men agt op heden,
 Verstand nog zeden,
 De sterkste reden
 Is het stomme Geld.

2.

Dit schoon Metaal, zo veel aanminnigheden;
 Heeft op de zinnen nu de meeste magt,
 Dat geld veel meer als duyzend schoone reden
 Die immer heeft een Minnaar voordgebracht,
 Weg met het praaten,
 Dat kan niet baaten,
 Door Goude straaten
 Werd het Hert verkragt.

LV.

Afficheyd aan PHILIS.

Voys: Hoe kan ik vrolijk wezen.

1.

Vaar wel, 'k zal u verlaaten,
 En u wreed gezigt
 Voor eenwig haaten,
 Als een heyloos ligt,
 Ontaarde Philis, welkers Hert
 Zo koel en trots verwaaten,
 Spot met mijne smert.

2.

Heb ik door Min gedreven
 U wel eer, mijn Hert
 En Ziel gegeven,
 't Was om buyten smert,
 Door uwe weder-min gevoed,
 In waare vreugd te leven
 Door wederzeydsze gloed.

3.

Maar nu ik uw zinnen
 Al te straf, en koel
 Niets kan verwinnen
 Zonder 't minst gevoel,
 Trek ik van u mijn liefden af,
 Als die niet kan beminnen
 Een gemoed zo straf.

4. Maar

4.

Maar denkt niet al te wreede,
 Dat gy altoos zult
 De Min vertreden,
 Zonder straf of schuld,
 Eerlang zal u de Minne-god
 Doen zien dat gy op heden
 Hem te trots beispot.

LVI.

Zang aan KLORIS.

Voys: *Tranquille Cœur*, (of) *Verlaat gy my ére.*

I.

ALsik ô! Kloris denk aan 't zoet
 Dat ons wel eer zo vrolijk streelde,
 Doe gy mijn heete Minne-gloed,
 Door uwe schoone oogen teelden,
 En schonk u wedermin, van alle smert bevreyd
 Vernoegden waar verbleyd.

2.

Dan doet dit blijdschap, mijne brand
 Met groote drift, en kragt herleven;
 Dan wensch ik duyzendmaal, mijn hand
 Aan uw als Bruydegom te geven,
 Vermits geen vreugd hoe groot, my immer zo
 verblijd
 Of mijne zinnen vlijdt.

3. Maar

3.

Maar ach wanneer mijn Hert gedenkt,
 Aan 't wreed geweld en felle plagen,
 Die ons het bitter nood-lot schenkt,
 Dan moet ik my luyd op beklagen,
 Dan wensch ik dat de Dood, my voerd uyt
 't naare Graf,
 En dus voleynd mijn straf.

4.

Maar 't zoet gedenken, van die teyd
 Die ons wel eer zo mild verheugden;
 Troost my in mijne treurigheyd,
 Met hoop, van nog aanstaande vreugden;
 Wensch dan met my mijn Ziel, dat haast die
 teyd herleeft,
 En ons die vreugd begeeft.

LVII.

VELD-ZANG.

Voys: *Ach mijn schoone mijn beminde, (of) Stild uw
 wreedheyl Godt der Minne.*

1.

Laar zig vry gelukkig roemen,
 't Dertele en pragtig Hof,
 't Lust ons 't geurig Veld te roemen;

Dat

Dat ons altoos rijke ſtof
 Schaft, tot blijdschap en vermaaken;
 Daar wy vrolijk en verheugd,
 In elkanders liefden blaaken,
 En beſteden onze Jeugd.

2.

't Luſt ons by de klaare Beeken
 Waarde Kloris onbeſchroomd;
 Van de zoete Min te ſpreken,
 Of by 't Jeugdige Geboomt,
 Na het zoet Gezang te hooren,
 Van 't Gevogelt, dat verblijd,
 Elk kan met haar ſtem bekooren,
 In de Groene Lente-tijd.

3.

Of te wandelen in 't Lommer
 Van de Telgen, ongeplaagt,
 Van de Neyd, en zorg, en kommer
 Die 't Hof ſteeds met zig draagt,
 Hier kan ons de Neyd niet plagen,
 Niemand zal hier onze ſtaat,
 Door afgunſtigheyd belagen,
 Nog vervolgen met zijn haat.

4.

't Lof der ſchaduwrijke Elzen
 Zal ons niet beneyden, als
 Wy elkanderen omhelzen.

E

Ee

En ik om u schoone Hals
 Vast gestrengeld, uwe Lippen
 Met de minste vuurig druk,
 En het stranden van de klippen
 Aan-merk, als mijn hoog geluk!

5.

Weg met hoofze Minneryen,
 Vol van snood bedrog, en list,
 Weg met streelen, en met vlyen,
 Door de schijn slegts gevernist,
 Wy door zuiver vuur gedreven,
 Kiezen in het geurig Veld,
 Vry van Neyd, en zorg, te leven;
 Die alom het Hof verzeld.

LVIII.

Liefdens vermogen.

Voys: *Aimable Vainqueur.*

I.

Wie werd niet gevelde?
 Door 't lieflijk geweld,
 Van Venus-schigten,
 Die elk doen zwigten,
 Waar zy spits op steld,
 En vaak verwinnen,
 De trotze zinnen,
 Van de kloekste Held;
 Wie oyt heeft getragt,
 Haar magt te braveeren,
 Heeft zy haast doen ceren

Haar gevreesde kragt ,
Elk eerd haar gloed ,
Wiens aangenaam zoet
't Heel al kan vermaaken ;
En vreugde doen smaaken
Die elk een voldoet ,
Men ziet al wat leeft ,
Om de blijdschap te blaaken ;
Die de liefde geeft.

2

Buyg dan voor de Throon
Van haar , en haar Zoon ,
Wiens groot vermogen ,
Voor alle oogen
Staat zo klaar ten toon ,
De Magtigste moeten ,
Voor haare voeten
Leggen Staf , en Kroon ;
Geen Schepzel is vry ,
Van voor haar te buygen ;
Elk een moet getuygen ,
Van haar heerschappy ,
De Lugt en Zee ,
Is niet zo gerec ,
De magtige Goden ;
Doen haare geboden ;
Zy maakt elk gedwee ,
Ja alle haar kragt ,
Is 't hoogst van noden
Voor het Aards-geslagt ;

24 DE VROLYKE
LIX.

BOERE-VRYAGIE:

In Tafel-fpel.

Op verfcheyde Zang-wyzen;

Eerfte Toneel.

K R E L I S. T R Y N.

Voys: *Kortjakje*.

K R E L I S.

TRyntje alderzoetfte Mayd;
Die ik mit min fiere zinnen;
Nou haest heb ien Maend evreyd,
Doet men rays ien kort befchayd;
Zeg hebjer zin an of niet
Datje nouw zo druylig ziet?
Kom je mot het Ja-woord geven;
Want ik hebje al men leven
(Of zo haelme, dut en dat.)
Schier bezukte Lief Chad!

T R Y N.

Heer wat praet die Vryer zoet;
Wel men zou et haast geloven;
Zeg Kees, hetje waytze Hoet
Al die waysheyt uyt ebroet;
Heer wat hebyem byfter net

Op sen Steemans, opezet,
 En je Hayr dat is eschooren,
 Net op 't midden van je Ooren,
 En je tael is zo eleerd
 Of je School had estudeerd.

K R E L I S.

Wel hoe, icheerjeze ook Tryn,
 Heer wat ben je byster spytig,
 'k Looftje wilt als Piet en Styn,
 Op sen Steeds evreen zijn,
 Kom kom geefme maer ien zoen,
 'k Zeltje op sen Steeds wel doen,
 Want ik heb rays veertien Dagen,
 Teun'er Melk in Stee gedragen,
 'k Weet hiel wel op wat fatzoen
 Dat et tans de Steeluy doen.

T R Y N.

Foey foey, veegje Neus eerft of,
 Want je lijktme vry wat snottig,
 En je Baert die zit vol stof,
 Neen Kees jy begint te grof,
 Al te haestig is niet goed,
 En te veul dat smaekt onzoet,
 Maer wie komt daer gintze loopen?
 Jonge 't lijkt wel zoo'n verlopen,
 Waal of Fransman, 't is zoo'n Snaek.
 Want ik hooret an sen spraek.

126 DE VROLYKE
TWEEDE TONEEL.

MEGGELS JAN.

Voys: *Wel Kees mijn Vryer.*

1.

Eb'k ik main Fleske
Doar fraykes oyt geveegd;
Was nau mijn Teske
Zo pestig niet geleegd,
'k En zou gien Ontsvod zain;
Vannog ien Potte Wain
Doar't Kielgat een te stauwen;
Maar men wil's aan main
Te kwaad niet auwen.

2.

Ba zinte Stieven;
'k Ik pays, oor nog klank;
Doar es nog lieven
Doar's nog een betske drank;
A, edel-schoene Wain,
Oe sterkt de kragt, main brain;
Gay elpt mijn Ert aen 't springen,
Kom 'k zaliens vray van pain,
Een Airke, zingen.

Voys

Voys: Als Bachus eerst ter Wereld is gekomen.

I.

Boachus gaf ons deuze goaven,
 Voer den durst, en tot vermoak;
 Om de droege Kiel, te loaven.
 Wan doar es gien froaije zoak,
 Als bay dit schoen natielen Dag te zain;
 En verjoagd de zorregen en alle pain.

2.

Iedel Vogt, zo vol van woarden;
 Als 'k ik zie aw schoen couleur,
 Agt 'k ik gien vermoak op oarden,
 Niets passeerd au frisse geur,
 Ba dat teugske smoakt, of 'k ik main Mond;
 Vol van Goden-nectar vond.

Voys: Wel Kees mijn Vryer.

BA dat dat lekken
 Zo altayd duuren kon
 'k Ik zau wa gekken
 Met d'allergroetste Don,
 Moar't Geld, en strekt niet vier,
 Dat is een koalen zier,
 't Stoaet met main slegts geschoapen,
 En 't ooft dat doet main zier,
 'k Ik goa wat sloapen.

T R Y N.

Voys : Wel Mieke slont, &c.

WEl Kees bedaer,
 Dat dunkt me zeper aerdig,
 Dat is ien Oortje waerdig,
 Wel die Tael is raer,
 Maer Jongen et word laet,
 Gen dag men beste maet
 Men Mortje mogt aers kyven,
 Wangt ik durf niet lang uyt blyven,
 Of ze maekt voort praet,

K R E L I S.

Neen, neen, blijf staen,
 Ik zweerje by mijn leven,
 Dat je zeld het Ja-woord geven
 Eer ik jou laet gaen,
 Ik Heb lang enog gevrayd,
 Kom, kom, men zoete Mayd,
 Je mot niet langer wagten,
 Of ik zouje haest verkragten
 Uyt klinklaere spayt.

T R Y N.

Voys : Jonge Meysjes luyslerd toe.

SWijg, en houje mond digt toe,
 Ik Benje malle praet al moe,
 Maer, ik zie men Mortje komen,

Zie

Zie wel veurje watje zegt
 Hetze jou gebruy vernomen,
 Staet het hier te byster slegt.

GEURTJE.

Voys: Idems

WEl Kees wat gebruy is dat?
 Datje Trijn, dus agter 't gat
 Al an legt op Straet te loopen?
 Laet de Mayd mit vrede gaen,
 Jy hoeft niet op heur te hoopen,
 Laet dat malle bruyen staen.

KRELIS.

I.

WEl ik heb noyt aersjou Kind,
 Als in eer en deugd emind,
 'k Heb 'er noyt niet veur gaen liegen
 'k Zoek mit geen verweende praet,
 Jou, of heur niet te bedriegen,
 'k Zegt regt nyt gelijk 'et staet.

2.

'k Heb werentig, ook mooy Goed,
 Daar men tans al veul om doet,
 En iszy wat mooy besneden,
 'k Bin niet schief, nog mank, maer regt

F 5

Overt

Over al mijn Lijf en Leden,
Daer toe een bestorven Knecht.

G E U R T J E.

Voys: *Idem.*

WEl mien jy 't, in eer en deugd,
Gun ik jou opregt de vreugd,
Van voortaan mit heur te leven,
'k Zel 'er daer toe nog ien Bed.
Mitzen toebehooren geven,
Zo ze zin aen Trouwen het.

K R E L I S.

Voys: *Idem.*

SIe daer nou men Maisje,
Nou staet 'et an jou,
Bedenk jou ien raisje
En aenvaerd men Trouw;
Ik zelje jou geven,
Mit hart, in mit zin,
En steeds mit jou leven
In ien waere Min.

T R Y N.

Wel as dan je zinnen
Zijn tot men gezind,
Zel ik jou beminnen
As ien willig Kind,

Om

ZANG-GODIN.

181

Om dat 'et begeeren
Van Mortjen, 'et wou,
Zel ik niet weeren,
Maar ontfang jou trouw.

KRELS.

Voys: Truytje mijn zoete Engels.

Sie daer is dan men regterhand
Tot pand, van onze Huwlijks-band;
Daer mot men eerst ien Roemertje op schenken
By Piet, in 't Zwaentjen, is goe Wijn,
Daerzel van evend Jong spul zijn,
Dat ken de koop niet krenken
Men zoete Mayd.

MEGGELS JAN.

Voys: Idem.

I.

DAt drijft de voak eel oyt main oog;
Main Ert dat springt wel dray voet hoog,
Ba pefte, ad ik nau wat te vertieren,
Men zau dan zien, of Meggels Jan.
Verftoat et ligten van de Kan,
En 't Kielgat weet te fmieren,
Maor 't es verzjerd.

F. 64

2564

O! Sante Boakus met au stam
 De Pest oal het pecuniam,
 Pardik, 't zain di draymaol verzjerde Schayven,
 Die may doen kayken als ien zot,
 En di mayn oogen uit den Pot,
 En Kiel zo droag doen blayven,
 Ba pestig Geld.

TRYN.

Voys: *Idem.*

WELandsman, binje zo gesteld,
 En is je Beurs zo schraei van Geld,
 Kom, kom, 'et mag 'ernou op overschieten,
 Gaemaer daerguntze in de Swaen,
 Daerjy die Mayd op de Stoep ziet staen,
 Jou Keel-gat iens begieten,
 Op Kees en naem.

MEGGELS-FAN.

Voys: *Idem.*

EB dank Uffrouw, au Serviteur,
 Ba wat mirakel, wat bonheur,
 'k Ik prol in al Markisen, en in Groaven,
 De Boerkens dat zijn broave Liens,
 Pardik, dat komt eel onverziens
 Loat ons den Hals iens loaven
 Tot unner een.

KRE

KRELIS.

Voys: Als ik mijn Philis kassen mag, &c.

K Om zoete Traintje, laet ons gaen,
 Men Keel-gat roept al vast om drinken;
 En 't word al kout, van hier te staen,
 Ik hoor by Piet de Veel al klinken.

T R Y N.

Ja Krelis, laet ons mit die Snaek;
 Ons, van den Avond wat verblyen;
 Ik vind in die Knevel veel vermaek,
 En 'k hou tog veel van Snaekeryen.

M E G G E L S. f A N.

Voys: Wat is 'er grooter Vrengd op Aard.

K.

B Oakus, 'k pays dit kom van au,
 Dat 'k ik nau,
 May zal mit ou Sap vermoaken,
 Ba, lang leef den elen stoet,
 Die au dient, en eer oan doet,
 Met den train van viese Snoaken.

2.

Lang lief auwen Voedster-voar,
 Met den schoar,

F 7

Van

Van au vrolaike Bagganten,
 Lang leef nobis broave Kroeg,
 Schenkt den Bieker, loat en vroeg,
 Qan au Rootgeneusde Klanten.

LX.

Af-scheyd aan de Liefde.

Voys: *Max van Oxenstern.*

I.

WEg Min,
 Wiens laffe drift, wel mijn Ziel,
 Zo slaafs gevangen hiel,
 Want uwe kragt,
 Die yder agt,
 Heeft op my geen magt,
 Ik leef nu buyten pijn,
 Uw streelend Ziels-fenijn,
 Kan mijn vermaak niet zijn,
 Ik lag met uw gevly,
 En agt voor zotterny
 De kragt van uwe gloed,
 Die 't ligt verhitte Bloed,
 Met zo veel dulle vlamme voed
 'k Lag met Cupidoos-schigt,
 Daar elk zo laf voor zwigt,
 En met het schoon gezigt,
 Daar hy zijn Throon in stigt.

LXI.

Voys: *Als ik mijn Philis kussen mag, &c.*

1.

WAarom lied gy, uw Mond zo straf,
Reminde Kloris, my ontglippen,
Doe ik uw laaft, die kusjes gaf
Op uwe Nectar zoete Lippen.

2.

Of is het om daar na, het zoet
Daar van beter te doen smaaken,
Of als men zig maar half voldoet,
Daar na te vieriger te blaaken.

3.

Ik weet wel, dat een kort vermaak,
Mijn waarde Kloris 't meest kan streelen,
Maar denk niet, dat my oyt de smaak,
Van uwe Kusjes, zal verveelen.

4.

Hoe meer ik die van uw ontfang,
Hoe feller ik mijn Hert voel blaaken,
Hoe meer ik voel van drift verlang.
Om eeuw'ig die te mogen smaaken.

5. Wel

5.

Wel wild dan nimmer, dat geluk,
 ô! Schoone Kloris, my ontroven,
 Want als ik uwe Lipjes druk,
 Gaat geen vermaak mijn vreugd te boven.

LXII.

Kusje aan Roozemond.

Vóys: Balette Dorethee.

I.

K On een Minnaar door 't kussen
 Zijne heete vlammen blussen,
 'k Zag haast mijn wond
 Geheeld, ô! Rôzemond,
 Maar ach --
 Ik zag,

Daar door mijn brand noyt koelen,
 Maar veel eer

Dat ik meer,

My kan fel ontfteeken voelen,
 En ontruft

Als vol lust,

Ik uw kaakjes had gekust.

2. Eg.

2.

Egter wensch ik Duyzend-maalen,
 Uw met kusjes te onthaalen,
 Dewijl dat zoet
 Mijn Hert verheugen doet,
 Ik blaak
 En haak
 Na uwe malze Lippen;
 Want als gy
 Laat aan my,
 Uw een zoete kus ontglippen;
 Vlied de smert
 Van mijn Hert,
 Schoon 't daar door ontfteeken werd.

3.

Gund my dan, dat ik uw Kaaken;
 Met mijn Lippen Mag genaaken,
 En door die smaak
 Mijn eenig ziels-vermaak,
 Mijn Hert
 Van smert
 En pynen, mag bevryden,
 Die uw Min
 Engelin,
 My wel eer zo fel deed lyden,
 En my streel
 Tot ik heel,
 Uw verkryge, tot mijn deel.

LXIII

LXIII.

Aan dezelve.

Voys: Tranquille Cœur, (of) Verlaet gy my, &c.

Z A N G.

I.

VOrst Paris was noyt zo verblijd,
 Doe hy het puyk van alle Vrouwen,
 In volle rust en veyligheyd,
 Mogt in zijn Vaders-hof beschouwen,
 Als ik wanneer ik laast, ô Schoone Rozemond
 My in uw by-zijn vond.

2^{de}

Doe ik het levendig koraal,
 Van uwe schoone Lippen drukte,
 En van uw Kaaken, duyzend-maal,
 De fris ontlooke Roosjes plukte:
 Ach! heeft dan het geluk mijn zinnen oyt gevlijd
 Met zo veel zoetigheyd.

3^{de}

Mijn Hert verrukt, door dat genot,
 Ja als in blijdschap uytgelaaten,
 En wenschte niet voor zulk een lot
 Te ruylen, al des Werelds Staaten,
 Want al wat Rijkdom, Staat, en groote luy Per
 Was my niet zo veel waard. (baard)

T E

TEGEN-ZANG.

4.

Maar als my uwe Mond verlaat;
 En ik van uw ben af-gescheiden;
 Dan denk ik in die droeve staat,
 Ô! Al te kort, en duur verbleyden,
 Dat mijne vryheyd rooft, en voor een kleyne
 lust,
 My duyzend-maal ontrufft.

5.

Als een bedroefde, die zijn Hert
 Voeld, door een zoete Droom verkwikken
 En zig bevrijd ziet van zijn smert,
 Maarna een weynig oogen-blikken,
 Als hem de slaap verlaat, ziet van zijn ramp
 verzeld,
 Zo is mijn Hert gesteld.

6.

Ik zugt vergeefs, en vul de lugt
 Met duyzend vrugtelooze klagten;
 Dat zoet vermaak is weg gevlugt,
 En laat niet na als de gedagten,
 Des is die wellust, daar ik zo vol drift na hoop;
 Voor my te duure een koop.

SLOT.

SLOT-ZANG.

7.

Des zal ik schoone Rozemond,
My van u Mond en Oogen scheyden;
Om aan mijn heete Minne-wond,
Voortaan geen feller smert te leyden,
Tot dat mijn Vuur, wanneer 't zijn voedsel
gants ontbeerd,
Geheel tot As verteerd.

DRINK

DRINK-LIEDEREN.

LXIV.

Voys : Aux armes Camerades.

SA wakker, laat ons klinken;
 Een yder vat het volle Glas,
 Laat onste zamen drinken;
 Van Bachus zoet gewas,
 Ô! Vreugde van ons leven,
 Die Vader Liber geeft,
 Wild altijd ons aankleven,
 Zo lang het Menschdom leeft,
 Op dat wy
 Altoos bly,
 Keer, om keer,
 Tot u weer
 Met zoete galmen, Juygen,
 En steeds, besteden onze teyd
 In lust, en vrolijkheyd,
 Maak ons ô! Bromius verbleyd;
 Trots't knagen van de neyd,
 Sa &c....

Ja wild steeds by ons blyven;
 En alle zorg, en Herte-wee,
 Door u zoete zep verdryven
 ô! Vader, Evoe,
 Doet uwe Stam, steeds groeyen
 Tot vreugde, van den Mensch,
 En doet uwe ranken bloeyen,
 En mild met Dauw besproeyen,
 Doet uwe Stam steeds groeyen
 Na de algemeene wensch.
 En geef dat
 Uw zoet Nat
 Ons verheugd
 En vol vreugd
 Ons altijd mag vermaaken,
 Op dat als men u offer doet,
 Wy volgen op die voet,
 En als bachanten, bly gemoed.
 Vermeerderen, uw stoet,
 Ja &c.

LXV.

DRINK-ZANG.

Voys: Als Bachus eerst ter Wereld is gekomen.

I.

Schoone wild dit Glas aanvaarden,
 Gevuld met Bachus edel Vogt,
 Dees Wijn, het zoetst Gewas op Aarde,
 Zy uw Hert-grondig toe-gebrogt,
 Proef haar schoone smaak: ziet haar frisse kleur
 Zy braveerd der Goden-nectar geur.

2.

Gunt my, dat ik ondertuffen
 Uw Honing-zoete Mond,
 Mag tot mijn vernoegen kussen;
 Die zo veele Herten wond,
 Dus eerd men de Min, wijl dees dronk, vol
 vreugd,
 Door haar smaak, het Hert volmaakt verheugd.

LXVI.

Z A N G.

Voys: *Parlons d'Amour.*

I.

S A wel aan,
 Laat ons te zamen drinken;
 Sa wel aan,
 Dit diende eens rond te gaan;
 Want deze Wijn,
 Die heerlijk staat te blinken;
 Want deze Wijn,
 Bevrijd het Hert van pijn.

2.

Welk een vreugd
 Geeft dit aan onze zinnen,
 Welk een vreugd,
 Geeft dit aan onze Jeugd,
 Laat ons altijd
 Godt Bachus gaven Minnen;
 Die ons altijd
 Van alle smert bevrijd.

3.

Laaten wy
 Terwijl dees droppels blinken;

Laten wy,
Eens kussen zy aan zy,
Dan zal de Wijn,
Veel zoeter zijn in 't drinken,
Dan zal de Wijn,
Veel aangenameer zijn.

LXVII.

Af-scheyd aan 't Gevry;

Voys: *Mars van Oxenstern,*

Wie 't lust, sta by,
Wy wy,
Gants bly,
En vry
Van slaverny
Der laffe Min;
Ons baden in
Een vreugd voor Ziel, en Zin;
Trots alle Minne-pijn,
Zal Vaders Libers Wijn,
Alleen ons vreugde zijn,
Wie wil knielen voor den Throon
Van Venus, en haar Zoon,
Van 't nat dat Bachus geeft,
Voeld dat zijn Hert vol vreugd herleeft,
Wie lust heeft sta dan by,
Wy drinken zy an zy,
De uytvaard van 't gevry,
En Minne slaverny.

DE VROLYKE LXVIII.

DRINK-LIED.

Voys: Gewinde Bode van de Min.

I.

WEl aan, aanvaard dit volle Glas,
 't Voedzel van de Jeugd,
 't Is Vader Libers mild Gewas,
 Dat het Hert verheugd,
 't Is het zoet
 Dat ons doet
 Vrolijk zijn
 En de pijn
 Vergaan,
 Kom eeren wy, dit zap voortaan;
 Dat ons streeld met lust,
 Vreugd en zoete rust,
 Ja verdrijft de smert,
 Zo ras het in-gedronken werd.

2.

De Min met al haar smert en pijn;
 Vlied voor dit gezigt,
 Ja zy verdrinkt in deze Wijn;
 Die de smert verligt,
 Drinkt het uyt,
 Deze Fluyt
 Opgevuld;
 Is de schuld
 Die wy

Steeds betaalen , Ry , om Ry ,
 Bromius tot eer ,
 Want dit zoet geweer ,
 Houden Hert en Zin
 Veylig , voor de laffe Min.

LXIX.

Z A N G.

Voys: *Aimaible Vainqueur.*

W At vlied gy , ô Jeugd
 De zoetheyd en vreugd ,
 Van 't teder Minnen ?
 Dat Ziel , en Zinnen ,
 Zo volmaakt verheugd ,
 Kan uw verveelen
 Haar vrolijk streelen ,
 Zo vol van geneugt ?
 Buygt eens uw gemoed ,
 En laat uw gedagten ,
 Haar zoet niet veragten
 Dat een yder voed ,
 Haar vreugd , en kragt
 Alom zo geagt ,
 Kan 't Menschdom vermaken ,
 Ja hevig doen blaken ,
 Elk zwigt voor haar magt ,
 Al wie zy eens doet.
 Haar zoetheden smaken
 Buygt zig voor haar gloed.

D E V R O L Y K E T E G E N - Z A N G .

Wat noemt gy, ô Jeugd!
 Vol zoetheyd en vreugd,
 Het dertele Minnen,
 Dat Ziel en Zinnen,
 Noyt volmaakt verheugt;
 Uw moet verveelen,
 Haar laffe streelen,
 Nimmer vol geneugt;
 Buygt eens uw gemoed,
 En laat uw gedagten,
 Haar kragt steeds veragten;
 Die met smert u voed,
 Godt Bachus kragt
 Alom zo geagt,
 Kan 't Mensdom vermaaken;
 Ja vrolijk doen blaaken,
 Vry van Venus magt,
 Al wie hy eens doet,
 Zijn zoetheden smaaken
 Lagt met haar gloed.

S L O T - Z A N G .

Voys: Balette Dorothee.

Laat ons Bachus gaven pryzen,
 En aan Venus, eerbewyzen,
 Wijs zy ons voed
 Met Hert ver rukkend zocht.

Wie

Wie agt
Haar kragt
Niet, vol bekoorlijkheden?
En wie prijst,
Of bewijst
Eer aan Bachus zonder reden?
Wijl de smert
Van het Hert,
Door zijn zap verdreven wert.

Welaan, laat ons dan op heden
Vrolijk onze Jeugd besteden,
En alle pijn
Verdrinken, in de Wijn,
Elk kust
Met lust,
De Mond van zijn beminden;
Dan zal 't Hert,
Vry van smert,
Venus gloed vol zoetheyd vinden;
Wijl dees Wijn,
Ons kan zijn,
Tegen-gift voor smert en pijn.

DRINK-ZANG.

Voys: Mars des Canisards.

I.

Schoone Wijn,
Door Bachus ons gegeven;

Ach uw sneven

Doet ons leven

Buyten pijn,

Want uw Bloed.

In zuiver Glas geschonken

En gedronken

Doet ontfonken

Ons gemoed

Wijl het hert,

Door u zijn pijn kan staken,

Vrolijk blaken,

En vermaken,

Vry van smert.

2.

Za wel aan,

Laat ons met deze teugen

Ons verheugen,

Laat ons meugen

Nu voortaan,

Wy gaan voor,

Zie hoe dees druppels blinken

Ha dit klinken

Past by 't drinken

Volg dit spoor

Schoone Wijn

Wijn

Wild nimmer ons begeven,
 Wijl uw streven,
 Ons doet leven
 Buyten pijn.

L X X I.

A I R.

Wild gy u opregt vermaken?
 Vat met my een Glaasje Wijn;
 Dan zult gy, de zoetheyd smaken,
 Die het Hert zijn smert doet staken;
 Ja altoos verheugt doet zijn,
 Wild gy uw opregt vermaken?
 Vat met my een Glaasje Wijn,
 Lagt met Venus en haar ydel blaken;
 Want geen schoone Oogen, Mond nog Kaken;
 Doen u leven buyten pijn,
 Wild gy u opregt vermaken?
 Vat met my een Glaasje Wijn.

L X X I I.

D R I N K - Z A N G.

Voys: O! Doelwit van mijn Min. &c.

I.

Wie weygerd deze dronk,
 Tot eer, der brave Helden,
 Wiens Hert noyt moed ontfonk;
 Schoon in de vlakke Velden,
 Des Vyands Heyr zig stelden,
 En het bloedig Moord-zwaard bloak

Die in 't midden der gevaren,
 Vryheyd, Land, en Volk bewaren;
 Ja wiens moed,
 Ja wiens moed
 Den Vyand zart,
 En zijne Hoogmoed tart.

2.

Welaan dan yder toond,
 Dat hy haar tragt te eeren;
 En men zijn wenschen toond,
 Die 't Heylig regt beweeren;
 En 't woeden keeren,
 Dat nog Staat, nog Land, verschoond,
 Laat ons op haar welvaard drinken,
 Dat haar dapperheyd, mag blinken
 In 't gezigt,
 In 't gezigt,
 Van 's Vyands magt;
 Dat elk haar vreeft en agt.

3.

Op dat den Staat hersteld,
 De Vreede zie herleven,
 Bevrijd van trots geweld,
 De welvaard weer gegeven;
 De dulle Moord mag beven,
 Door hun helde-kling geveld,
 Dan zal 't vrye Neêrland bloeyen,
 Weer zijn luyfter hoog zien groeyen
 Tot de eer,
 Tot de eer
 Van haare naam;
 Geblazen door de Faam!

LXXIII.

DRINK-ZANG.

Voys: *Na heb ik den Drank verlaaten.*

1.

NU heb ik de Min verlaaten;
 'k Verheug my met de Wijn;
 Ik wil niet meer praaten
 Van smerten, of Minne-pijn,
 Het dertele wigt,
 Wiens schigt,
 Wel eer mijn Boezem deed blaaken;
 Vlied met zijn Boog,
 Van hier na om hoog,
 Mits hy, waar men Bachus kiest,
 Zijn kragt verliest.

2.

Laat ons dan zamen klinken;
 En alle Minne-smert,
 In dezen Drank verdrinken,
 Tot blijdschap van het Hert;
 Zo zal de Godin
 Der Min,
 Met al haar trots vermogen,
 In spijt van haar magt,
 Zig haast zien veragt,
 En wy ons frisse Jeugd,
 Besteden in vreugd.

DRINK-ZANG.

Voys: *Laat de Trommels en Trompetten, &c.*

1.

Sie hoe waggelen de Staaten,
Van den trotzen Lely-vorst?
Die hoogmoedig en verwaten,
Yder een braveren dorst.
Zie hoe heeft zijn trotze Throon,
Zie hoe waggelt zijne Kroon,
Van haar luyfter gants verlaten,
Die wel eertijds blonk zo schoon.

2.

Laat ons dan volmondig pryzen,
Alle Helden die zo vroom,
Aan den Staat haar trouw bewyzen,
Die's Lands vyand brengt in toom.
Laat ons Drinken tot haar eer,
Dat haar luyfter, meer en meer,
Mag tot aan de Sterren reyzen,
En deszeynes magt vermeer.

3.

Vat vat aan deze vollen Glazen;
Op 't geluk van 't Vaderland,
Trots 't Lands Vyand heyloos razen,
Om het groeyen van zijn schand.
Roemen wy der Helden moet,
Die ons vrolijk juychen doet,
En zijn Heyrkragt doet verbazen,
Daar zijn spijt vergeefs om woed.

Z A N G - G O D I N.

177

LXXV.

D R I N K - Z A N G

Voys : Aux armes Camerades.

r.

G Etrouwe Batavieren,
 Wel aan omvlegt uw Helden-hoofd,
 Met groene Lauwerieren,
 Wiens glans de Neyd noyt dooft,
 Het voegt u steeds te klinken.
 Tot eer van haar beleyd,
 En tot haar roem te drinken,
 Op dat haar roem mag blinken,
 Het voegt u steeds te klinken;
 Ten spijt van wie 't beneyd,
 Want haar Lof,
 Geeft u stof,
 Meer en meer
 Haare eer
 En dapperheyd te roemen;
 Die's Vyands moed en woeden stuylt,
 Slegts door haar naams geluyd,
 Drinkt dan verheugt, dees volle Fluyt,
 Op haare welstand uyt,
 Getrouwe &c

EEN NIEUW OOSTINDIES
LIED.Stem: *O Koele Wey! ó Dorre Hey!*

L Aaft doe ik op Batavia kwam,
 Luysterd na mijn verklaaren,
 Met 't Schip Bantem van Amsterdam;
 In 't Zestien-honderste Jaaren,
 En negentig en zes,
 Wierd ik geleyd op een Fortres,
 De Paerel fijn,
 Was genaamt de Punt van mijn;

2.

Maar hoord een korte tijd hierna,
 Ging ik my wat vermeyden,
 Al op den Weg van Jakketra,
 Daar 'k aan alle zyden,
 Zag schoone Boomen staan;
 Met haar Vrugten aangenaam;
 Klappers Pizank,
 Ook Arek tot een Pinank.

3.

Anasse Soorzak, en Drioen;
 Zag men zeer cierlijk bloeyen;
 Ook Pompelmoezen, en Pompoen;
 Aan alle kanten groeyen,
 En Magnesfen zeer veel,
 Mangestangefsen ten deel;
 Stond daar zo schoon,
Met haar vrugten fray ten toon!

4.

Ik ging op mijn gemak wat zagt ,
Wat zag ik tot my naderen ,
Een Vrouwtje , van het Zwart-geslagt
Door schaduw al van de Bladeren ,
Ik trad wat zoetjens heen ,
En vond mijn daar alleen ,
Zy had 'er Kleedje aan ,
En haar Hair was los gedaan.

5.

Tabee Sinjoor tabee towang ,
Sprak daar dat Vrouwtje aardig ,
Waar op ik haar wat nader kwam ,
't Was op zijn Maleys zeer vaardig
Bete mau Jakketra ,
Het schein zy was genegen dra ,
Om met my te gaan ,
Door dees aangename Laan.

6.

Ik vatte het Vrouwtje by der hand ,
Ik wandelde met lusten ,
Tot dat wy onder een Schaduwe kwam ,
Daar gingen wy zitten rusten ,
Betemou kassi towang ,
En zy gaf my een pinang :
En een bonkus ras ,
Waar op ik zey tremokas.

7.

Haar Kleedje dee zy van haar Lijf ,
Wat steldeze mijn ten toone ,

Een

Een plaats van anderen tijd-verdrijf,
 Ik sprak tegen haar perzoone,
 Betemou tiokje tuwang,
 Ambel de kaffi tida wangh,
 En tieda tou,
 Orangiela tiedemou.

8.

Tieda mou tjocke tjockje tuwangh,
 Sabander pagi voo, serang,
 Waar op ik doe zeer vaerdig waar,
 Gaf haar een versijerde soejang,
 Daar op zo ging zy heen,
 En zy liet mijn daar alleen,
 Ik dogt in mijn zin,
 Wat Duyvel bruyd mijn een Zwartin.

9.

Ik nam mijn koers weer van het pad;
 Al door de groene Hegge,
 Ik nam mijn weg regt na de Stad,
 Ik ging by 't Sneesje leggen,
 Ik cyfte daar een Massak,
 En ik rookten een Pijp Toebak,
 En ik at wat Sla,
 En dronk een gloria.

10.

Nugy Europeanen al,
 Wild dit Lied wel onthouwen,

Wan

Wanneer gy komt in 't ludies-dal,
 Schouwt al de zwarte Vrouwen,
 Geeft niet u beste Bloed,
 Aan dat zwarte geyle goed,
 Aan 't zwarte Geslagt,
 Denkt wien u ter Wereld bragt.

II.

Het was een Kwantje die dit zong,
 Tot schand van de zwarte Hoeren,
 Maar hoord een korte tijd hier naar,
 Liet hy zig zelfs vervoeren,
 Buyten 't Kasteel met lust,
 In de Pagger nam hy zijn rust,
 En bleef daar zo lang,
 Tot dat zijn verlossing kwam.

Z A N G - W Y Z E N.

A imaible vainqueur.	6. 60. 122. 147
Als ik mijn Philis kussen &c.	15. 51. 54. 79. 100 133. 135
Ach schoone Maagd.	40. 53
Ach mijn schoone mijn beminde.	36. 63. 98. 120
Auz Armes Camerades.	45. 141. 155
Als Bachus eerit ter Wereld. enz.	127. 143
B alette Dorothee.	28. 49. 73. 116. 148
Breek u Pylen breek u Bogen.	52. 102
Befneeuwde Velden.	25. 91
By't mysschen der Bomen.	75. 99
C ourante la bare.	28. 31. 46. 110
D ans l'Este je veux faire la guerre,	58. 76. 113
Ey Sta wat goelijk Meysje.	44. 54. 81
E zwinde Bode van de Min.	47. 80. 90. 146
H oekan ik vrolijk wezen.	16. 51. 105. 118
Het best op Aard.	21. 68. 69
I K groet u schoone Silvia geprezen.	24. 61. 82
Ik hoorde dees dagen.	38
Jonge Meysjes luyfter toe.	64. 65. 66. 84. 128. 129. 130
Is liefde zoet lijden.	109
K onjakje, in de Boere vryagie.	124
L iefelijke Bosje.	27. 114
Lestmaal in't reyzen, enz.	33. 67. 70
Laat Phœbus in het Morgen-rood.	68
Laat de Trommels en Trompetten enz.	154

Z A N G - W Y Z E N .

- M**ars des Camifards. 34. 59. 145. 150
Mars van Oxenstern. 71. 134
- N**u heb ik den Drank verlaaten. 26. 115. 153
- O**! doelwit van mijn Min. 107. 151
O Truytje mijn zoete Engelin. 131. 232
O Koele Wey! O Dorre Hey. 156
- P**ourquoy faut il que se souspire. 23
Pailons d'Amour. 144
- R**evellie vous belle en dormire. 62. 63
Rozemond die lag gedoken. 19. 48
- S**chep moet mijn Ziel. 12. 66. 67
Sarbande, (of) Al wat men
doet, enz. 3. 50. 104. 117
stik u wreedheyd God der Minnen. 10. 48. 65. 91
- T**ranquille Cœur, (of) Verlaat
gy my, enz. 8. 27. 30. 58. 61. 96. 104. 119. 138
- U**n Cœur volage, (of) Ik stort
u mijn klagten, 56. 86. 99
- W**anneer de Zon het Morgen-rood. 34
's Winters zal men van Liefde spreeken. 48
Waarom zijn'er zo veel Juffers. 71. 103
Wat is'er grooter vreugd enz. 47. 69. 70. 77. 88. 133
Wel Mieke-flour. 128
Wel Kees mijn Vryer: in de Boere,
Vryagie. 126. 127

E Y N D E .

BLAD-WYZER.

A.

A Ch! schoone Dáphne mijne &c.	3
Als Ariadne op de Strand.	8
Ach! Hero! schoon de felle neyd.	14
Als Dido woedende van dulle spijt.	21
Ach met een felle smert.	37
Ach hoe zoet.	59
Ach Philis zo vol mededogen.	63
Ach hoe peynigt gy mijn smert.	66
Ach was my mogelijk te toonen.	67
Ach dat ik kniel ô Kloris voor u neer.	69
Als een die in het duyfter leefde.	110
Als ik ô Kloris! denk aan 't zoet.	119

B.

B Uyg u dan mijn Engelin.	69
Boachus gaf ons deuze goaven.	127
Ba dat dat lekken.	127
Boakus, 'k pays dit kom van au.	133

C.

C Arna, 't puykje van de Maagden.	19
--	----

B L A D - W Y Z E R.

D.

D uyk hier wat neder in het Groen.	51
De gulde Dageraad breekt aan.	58
Droge Vryers koel van zinnen.	73

E.

E N wild u niet bezwaren.	45
Life die mijn gemoed,	77
Elise trots de felle neyd,	79
Eb'k ik main Fleske.	126

G.

G ierigaard, Die in uw.	34
Gun ó waardste der Vriendinnen.	65
Gy die uw teere zinnen.	115
Getrouwe Batavieren.	153

H.

H Oe kan de Wijn.	40
Hoe kan het lot zo gants.	50
Hoe zou ik dan beminnen.	54
Hoe beefde flus mijn teder Hert.	61
Hoe kund gy altoos vreezen.	81
Hoe kan de schoonheid oyt uw Hert.	97

B L A D - W - Y Z E R.

I.

I s dit de kragt van uwe Min.	28
Ik voel mijn Hert verwinnen.	51
Ik voel mijn Hert.	53
Ja stort ons steeds in.	60
Ik heb 't geluk u wel gepaarde.	61
't Is vergeefs met redenstreyd.	88

K.

K om zingen wy het vermogen.	26
Kunt gy dus de Liefde haten.	48
Kloris die alleen 't vermaak.	80
Kom zoete Traintje laat ons gaan.	133
Kon een Minnaar door het kussen.	136

L.

L aat ons tezamen verblyden.	26
Laat ons onze stemme paaren.	28
Leerd dus mijn schoone, dat de kragt.	54
Leerd dus ô! trotze my.	58
Laat af, laat af, van mijn gehoor te &c.	67
Laat ons terwijl de Zon.	70
Leeftang.	71
Laat af, laat af, van klagen.	105
Laat zig vry gelukkig noemen.	120
Laat ons Bachus gaven pryzen.	148
Laast toe ik op Batavia kwam,	156

M. Men

B L A D - W Y Z E R

M.

M En heeft vergeefs, gelukkig my &c.	24
Minneydige die steeds in haar &c.	33
Meeftereffe van de Jagt.	47
Mijn, waarde, Kloris laat eens af.	68
Mijn waarde Rosinde kom gaan wy &c.	75
Maar als my uwe Mond verlaat.	139

N.

N Een mijn Philis, verg my niet.	65
Neen mijn Kloris,	65
Niets kan waarde liefden fluyten.	102
Nu heb ik de Min verlaaten.	152

O.

O ! Noodlot fchept gy dan behagen.	23
O fchoone die mijn Hert en Zin.	27
O! nimmer vergenoegde Neyd.	31
Ontaarde Minnaars die het Goud bemind.	43
O! Hemel, is 'er grooter fmert.	46

P.

P Hilis mijne uytverkooren.	49
------------------------------------	----

B L A D - W Y Z E R.

R.

R Eys, ik hou van nu af aan.	70
Rosinde mijn leven.	99

S.

S choon gy 't klagen van Enones.	12
Sou ik van de gunst niet gevoelig wezen.	27
Snode pest voor alle Herten.	36
Spot gy Damon met.	48
Schoone werd ook eens bewogen.	52
Steld; steld my eens uw gunst ô Kloris &c.	82
Schoone Herderinne.	93
Sal dan de Schoonheyd of het Goud.	96
Sie daar de Lente-tijd.	107
Sig zelve om een Schoone te verkwynen.	117
Swijg, en houje Mond digt toe.	128
Sie daar is dan mijn regter-hand.	131
Sa wakker, laat ons klinken.	141
Schoone wild dit Glas aanvaarden.	143
Sa wel aan, laat ons &c.	144
Schoone Wijn, &c.	149
Sie hoe waggelen de Staaten.	154

T.

T Rotsal het leyden van mijn Hert.	90
Treyntje alderzoetste Mayd, &c.	124

V.

Vlugt niet Galathee.	6
Vrees niet mijn schoone.	61
Verschuyt u agter deze Boomen.	62
Vertrek, vertrek, ik kan niet meer &c.	67
Vaar wel dan wreede, wiens versteend &c.	68
Vryers die als Ys verkoud.	84
Versteende Maagden die uw ooren.	91
Vereende Herten.	109
Vaar wel Elise, welkers oogen.	113
Vaar wel, 'k zal u verlaten.	118
Vorst Paris was noyt zo verblijd.	138

W.

Wat mogt uw Pomena baten.	15
Wat voordeel kan u geven.	16
Wat baat het uw, dat men u noemt.	30
Wat kan men dog winnen.	38
Waar toe dus opgeblazen.	44
Waarom wild gy vlugten.	56
Waardste mijner Speelgenoten.	63
Waarom wild gy mijn Schoone vlieden.	66
Welik zal u dan voortaan.	69
Wel treed ons voor wy volgen uwe.	70
Wat beweegt u Jonge Lieden.	71
Waar toe het Harnas aangetogen.	76
Wat steld gy in 't paaren.	86
Wel tragt dan voortaan mijn zinnen.	98

BLAD-WYZER.

Waarom ô! al te eyndig lot.	100
Waare Trouw is niet te ſcheyden.	103
Wanneer mijn oog ô Kloris! u moet &c.	104
Wie kan helaas een Minnaar vlyen &c.	114
Wie werd niet gevelt, &c.	122
Wel Kees bedaar.	128
Weg Min, Wiens laffe drift.	134
Waarom lied gy, uw Mond zo ſtraf.	135
Wie't luſt, ſta by, &c.	145
Wel aan aanvaard dit volle Glas,	146
Wat vlied gy, ô! Jeugd.	147
Wild gy u opregt vermaaken,	150
Wie weygerd deze dronk.	151

E Y N D E.

